ΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘΜΟΣ 9 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1884

ΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ:
ς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνος) μυθιστορία Α. Δουμᾶ, μετάφρ. Α. Σκαλίδου. Συν.).—Ἡ Δουρμένη Χανούμιστα, μυθιστορία Λεΐλᾶς Χανούμ. (Συν.) —Πρὸ τῶν Χριστουγέννων. —Ἡ Βλάχα, παιδικὴ ἀνάμνησις ὑπὸ Ν. Ι. Σταματέλλου. —Νὺξ Χριστουγέννων ἐν Ἑλετίᾳ, κατὰ μετάφρασιν Ἰ. Μ. Δ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ:
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἐπαρχίαις 6, τῷ ἐξωτερικῷ 10
ΦΓΛΑΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Ἡ δούκισσα προτήρμοσε τὸ ὅμμα εἰς τὴν ὀπήν, ἣν ἄφινε τὸ ἀφαιρεθὲν κλειδίον. [Κεφάλαιον Γ'].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ι

ΘΑΝΑΤΟΣ, ΕΞΩΜΟΣΙΑ Ἡ ΒΑΣΤΙΛΗ

Ἡ Μαργαρίτα, ὡς εἴπομεν, εἶχε κλείσει τὴν θύραν της.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά της εἶδε τὴν Γιλόννην παρατηροῦσαν μετὰ τρόμου τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος.

— Ἀ! δέσποινα, ἀνέκραξεν αὕτη· λοιπὸν ἀπέθανε!

—Σιωπή! Γιλόννη, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Καὶ ἐξαγαγοῦσα ἐκ τοῦ βαλαντίου της μικρὸν κλειδίον ἠνέῳξε τὴν θύραν τοῦ τιμωνίου.

Ὁ Δελαμὸλ εἶχε κατορθώσει νὰ ἐγερθῇ καὶ συρθεὶς πλησίον εἰς τὸ παράθυρον, ἐκράτει μικρὸν ἐγχειρίδιον, ὅπερ εἶχεν εὕρει κατὰ τύχην.

— Μὴ φοβῆσθε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι εἶσθε ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ὁ Δελαμὸλ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας της.

— Ὦ! δέσποινα, εἶπε, δι' ἐμὲ δὲν εἶσθε βασίλισσα, εἶσθε θεά.

— Μὴ ταράττεσθε οὕτως, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, τὸ αἷμά σας τρέχει ἀκόμη. Κύτταξε, Γιλόννη, πόσον εἶναι ὠχρός!... Ἂς ἴδωμεν ποῦ εἶσθε πληγωμένος.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Δελαμὸλ πιστεύω ὅτι ἔλαβον πληγὴν διὰ σπάθης, πρῶτον μὲν εἰς τὸν ὦμον, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ στῆθος. Αἱ ἄλλαι πληγαὶ εἶναι ἀσήμαντοι.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Γιλόννη, φέρε μοι τὴν πυξίδα μὲ τὸ βάλσαμον.

Ἡ Γιλόννη ἐξῆλθεν· ἐπανῆλθε δὲ ἔχουσα εἰς τὴν μίαν τῶν χειρῶν τὴν πυξίδα καὶ εἰς τὴν ἑτέραν πορφυροῦν τι ἀγγεῖον καὶ λεπτὸν λινοῦν ὕφασμα.

— Βοήθησέ με νὰ τὸν ἀνεγείρω, Γιλόννη, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ὦ! δέσποινα, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω.

— Ἀλλά, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα, θὰ μᾶς ἀφήσετε, διότι ἐνῷ δυνά-

μεθα νὰ σᾶς σώσωμεν θὰ ἦτο ἁμαρτία νὰ σᾶς ἀφήσωμεν ν' ἀποθάνετε.

— Ὦ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ· προτιμῶ ν' ἀποθάνω, ἢ νὰ ἰδῶ ὑμᾶς τὴν βασίλισσάν μου κηλιδοῦσαν τὰς χεῖράς της εἰς τὸ αἷμά μου. Ποτέ! ποτέ!

Καὶ ὠπισθοχώρησε μετὰ σεβασμοῦ.

— Τὸ αἷμά σας, εὐπατρίδα μου, εἶπεν ἡ Γιλόννη μειδιῶσα, ἐκηλίδωσεν ἤδη ἀφθόνως τὴν κλίνην καὶ τὸν κοιτῶνα τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος.

Ἡ Μαργαρίτα ἐσταύρωσε τὸν ἐπενδύτην της, καὶ τὸ κίνημά της τοῦτο τὸ πλῆρες αἰδοῦς ὑπέμνησεν εἰς τὸν Δελαμὸλ ὅτι εἶχε σφίξει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο σῶμα, καὶ τὸ πελιδνὸν πρόσωπόν του ἐκαλύφθη ὑπὸ στιγμιαίου ἐρυθήματος.

— Δέσποινα! ἐψέλλισε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὲ παραδώσητε εἰς τὸν φροντιστὴν χειρουργοῦ τινος;

— Χειρουργοῦ καθολικοῦ, ἔ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ὅπερ ἔκαμε τὸν Δελαμόλ, ἐννοήσαντα τὴν σημασίαν τῶν λόγων ἐκείνων νὰ ἀνασκιρτήσῃ.

— Ἀγνοεῖτε, ἐξηκολούθησεν ἡ βασίλισσα μεθ' ὑπερτάτης γλυκύτητος, ὅτι ἡμεῖς αἱ θυγατέρες τῆς Γαλλίας ἀνατρεφόμεθα διδασκόμεναι τὴν ἐνέργειαν τῶν βοτάνων, διότι ἔχομεν καθῆκον, ὡς γυναῖκες καὶ βασίλισσαι νὰ ἀνακουφίζωμεν τοὺς πόνους; Ἢ δὲν ἠκούσατε τὴν χειρουργικὴν φήμην μου; Ἐμπρός, Γιλόννη, εἰς τὸ ἔργον.

Ὁ Δελαμὸλ ἠθέλησε νὰ ἀντισταθῇ ἔτι, ἀλλ' αἱ δυνάμεις τὸν ἐγκατέλιπον καὶ ἐλιποθύμησε.

Ἡ Μαργαρίτα λαβοῦσα τὸ ἐγχειρίδιον ἔκοψε τὰς ταινίας τοῦ ὑπενδύτου του, ἐνῷ ἡ Γιλόννη δι' ἑτέρου μαχαιριδίου ἔκοπτε τὰς χειρίδας του. Οὐδ' ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ θὰ ἐνήργει μετὰ τοσαύτης ταχύτητος καὶ λεπτότητος.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξετάσασα τὰς πληγὰς ἐψιθύρισε:

— Ἀλγεινὴ ἡ τοῦ ὤμου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ θανάσιμος. Acerrimum humeri vulnus, non autem lethale. Γιλόννη, δός μοι τὸ βάλσαμον καὶ ἑτοίμασε ξαντόν.

— Πτωχὲ νέε! ἐψιθύρισεν ἡ Γιλόννη βλέπουσα τὸν τραυματίαν.

— Δὲν εἶναι ὡραῖος; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μεθ' ὅλης τῆς βασιλικῆς εἰλικρινείας.

— Ναί, δέσποινα! ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἦτο καλὸν νὰ θέσωμεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Καλὰ λέγεις, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

Καὶ αἱ δύο γυναῖκες συνενώσασαι τὰς δυνάμεις των ἤγειραν τὸν Δελαμὸλ καὶ ἔθεσαν αὐτὸν ἐπί τινος ἀνακλίντρου. Ὁ τραυματίας ἀφυπνισθεὶς ἐστέναξε καὶ ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐψιθύρισε δὲ ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις, εἰς ἃς ἡ Μαργαρίτα ἀπήντησε διὰ μειδιάματος θεῖσα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκρουσαν τὴν θύραν.

— Κρούουσι τὴν μυστικὴν θύραν, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Καὶ ποῖος νὰ ἦναι; ἐπρόσθεσεν ἡ Γιλόννη ἔντρομος.

— Μεῖνε ἐδῶ καὶ μὴν τὸν ἀφίσῃς οὐδὲ στιγμήν, ἐγὼ δὲ πηγαίνω νὰ ἰδῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, καὶ ἐξελθοῦσα τοῦ τιμωνίου ἀφοῦ ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν, ἐπορεύθη καὶ ἠνέῳξε τὴν μυστικὴν θύραν τὴν ἄγουσαν εἰς τὰ δώματα τοῦ τε βασιλέως καὶ τῆς βασιλομήτορος.

— Ἡ κυρία Σώβη! ἀνέκραξεν, ὀπισθοχωρήσασα.

— Ναί, Μεγαλειοτάτη! εἶπεν αὕτη ἱκετευτικῶς.

— Σεῖς, κυρία, ἐδῶ; προσέθετο ἡ Μαργαρίτα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπληττομένη. Ἡ Καρλόττα ἐγονυπέτησε.

— Δέσποινα! εἶπε, συγγνώμην. Ἀναγνωρίζω πόσον εἶμαι ἔνοχος πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ὑπέκυψα πρὸς τὴν διαταγὴν τῆς βασιλομήτορος.

— Ἐγέρθητε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, καὶ εἰπέτε μοι διατί ἤλθετε.

— Ἦλθον, δέσποινα, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Σώβη μένουσα γονυπετὴς καὶ ἔντρομος, ἦλθον νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἂν ἦναι ἐδῶ.

— Ἐδῶ, ποῖος; περὶ τίνος ὁμιλεῖτε, κυρία;... Ἐξηγήθητε, διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Περὶ τοῦ βασιλέως!

— Περὶ τοῦ βασιλέως! Καὶ ἤλθετε νὰ τὸν ζητήσετε ἐδῶ; καὶ ὅμως γνωρίζετε ὅτι δὲν ἔρχεται....

— Ὦ! δέσποινα! εἴθε νὰ ἦτο!

— Καὶ διατί;

— Θεέ μου! διότι σφάζουν τοὺς Οὐγονόττους καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Οὐγονόττων.

— Ἆ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἐγείρασα τὴν κυρίαν Σώβην, τὸ εἶχον λησμονήσει! Ἀλλ' ἐπίστευον ὅτι εἰς βασιλεὺς δὲν διατρέχει τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὡς οἱ ἄλλοι θνητοί.

— Ἀπεναντίας, πολὺ περισσοτέρους δέσποινα.

— Πράγματι, ἡ δέσποινα τῆς Λωρραίνης μὲ εἶχε προδιαθέσει εἰς τοῦτο καὶ εἶχον εἰπεῖ αὐτῷ νὰ μὴ ἐξέλθῃ. Μήπως ἐξῆλθε;

— Ὄχι, ὄχι, εἶναι ἐν τῷ Λούβρῳ, καὶ ὅμως δὲν εὑρίσκεται. Δὲν εἶναι ἐδῶ;...

— Ὄχι, δὲν εἶναι.

— Ὦ! ἐχάθη, διότι ἡ βασιλομήτωρ θέλει τὸν θάνατόν του. Ὠρκίσθη μάλιστα....

— Τὸν θάνατόν του! Ἆ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Εἶναι ἀδύνατον!

— Δέσποινα! εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, ἀγνοεῖται ποῦ εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας.

— Καὶ ἡ βασιλομήτωρ ποῦ εἶναι;

— Ἡ βασιλομήτωρ μ' ἔπεμψε πρῶτον νὰ προσκαλέσω τὸν δοῦκα τῆς Γκίζης καὶ τὸν κύριον Ταβάννην, οἵτινες περιέμενον ἐν τῷ εὐκτηρίῳ της, εἶτα μὲ ἀπέλυσε. Τότε, συγγνώμην, δέσποινα! ἀνέβην εἰς τὸν κοιτῶνά μου καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν περιέμεινα....

— Τὸν σύζυγόν μου; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Καὶ δὲν ἦλθε, δέσποινα! Τότε ἐξῆλθον καὶ τὸν ἀνεζήτησα παντοῦ. Εἰς στρατιώτης μοὶ εἶπεν ὅτι τὸν εἶδε συνοδευόμενον ὑπὸ στρατιωτῶν κραττούντων τὰ ξίφη γυμνὰ πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ σφαγή, καὶ ἡ σφαγὴ ἤρχισεν ἤδη ἀπὸ μιᾶς ὥρας.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Καί τοι δὲ τὸ αἴσθημα, ὅπερ σᾶς ὤθησεν εἰς τὸ διάβημα τοῦτο εἶναι ἴσως νέα προσβολὴ κατ' ἐμοῦ, πάλιν εὐχαριστῶ.

— Τότε συγχωρήσατέ με, δέσποινα! Εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, καὶ ἀποσύρομαι εἰς τὸν κοιτῶνά μου, διότι δὲν τολμῶ νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ἔστω καὶ μακρόθεν.

Ἡ Μαργαρίτα ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρα.

— Πηγαίνω, εἶπε, νὰ εὕρω τὴν βασιλομήτορα. Σεῖς, ἀποσύρθητε εἰς τὸν κοιτῶνά σας. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. Ὠρκίσθην αὐτῷ συμμαχίαν καὶ θὰ φυλάξω τὸν ὅρκον μου.

— Ἀλλ' ἂν δὲν κατορθώσετε νὰ εἰσδύσετε ἄχρι τῆς βασιλομήτορος;

— Τότε θὰ στραφῶ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου Κάρολον καὶ πρέπει νὰ μὲ ἀκούσῃ.

— Πηγαίνετε, δέσποινα, καὶ ὁ Κύριος ἂς σᾶς ὁδηγήσῃ, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη ἀφεῖσα ἐλευθέραν τὴν διάβασιν.

Ἡ Μαργαρίτα ἔλαβε τὴν εἰς τὰ δώματα τῆς βασιλομήτορος ἄγουσαν, ἐνῷ ἡ κυρία Σώβη ἐπέστρεφεν εἰς τὸν κοιτῶνά της.

Ἡ Μαργαρίτα εὗρε τὸν ἀντιθάλαμον τῆς βασιλομήτορος φρουρούμενον ὑπὸ δύο στοίχων στρατιωτῶν, οἵτινες οὐδένα μὴ ἔχοντα τὸ σύνθημα ἄφινον νὰ εἰσέλθῃ. Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας δὲν κατώρθωσε νὰ ὑπερβῇ τὸ κώλυμα τοῦτο. Οἱ στρατιῶται ἔμειναν ἄκαμπτοι, καὶ οἱ πυροβολημοὶ ἐν τοσούτῳ ἠκούοντο ἀπαύστως ἐν ταῖς ὁδοῖς.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰσέλθω, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἂς μὴ χάνω λοιπὸν τὸν καιρὸν ἐδῶ, καὶ ἂς μεταβῶ ὅπως εὕρω τὸν ἀδελφόν μου.

Αἴφνης εἶδε τὸν δοῦκα τῆς Γκίζης ἐξερχόμενον.

— Ὦ! Ἐρρῖκε! ἀνέκραξε, ποῦ εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας;

Ὁ δοῦξ παρετήρησεν αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως καὶ ὑποκλιθεὶς ἀπῆλθε μετὰ τῶν φρουρῶν του χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐστράφη πρός τινα λοχαγόν:

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας; τὸν ἠρώτησεν. Ποῦ εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας;

— Ἀγνοῶ, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός. Δὲν εἶμαι ἐκ τῶν φρουρῶν τῆς Α. Μεγαλειότητος.

— Ἆ! ἀγαπητέ μου Ρενέ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἀναγνωρίσασα τὸν μυρεψὸν τῆς βασιλομήτορος. Ἠξεύρετε τί ἔγεινεν ὁ σύζυγός μου;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας δὲν εἶναι φίλος μου... καὶ πρέπει νὰ τὸ ἐνθυμῆσθε. Λέγουσι μάλιστα ὅτι ἐτόλμησε νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τῆς βασιλομήτορος ἐδηλητηρίασα τὴν μητέρα του.

— Ὄχι! ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, μὴ τὸ πιστεύετε, ἀγαθέ μου Ρενέ!

— Ὦ! ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει, δέσποινα! εἶπεν ὁ μυρεψός. Τώρα οὔτε ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, οὔτε οἱ ὀπαδοί του εἶναι ἐπίφοβοι.

Καὶ ἔτρεψε τὰ νῶτα εἰς τὴν Μαργαρίταν.

— Κύριε Ταβάννη! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, ἰδοῦσα αὐτὸν διερχόμενον. Μίαν καὶ μόνην λέξιν, παρακαλῶ!

Ὁ Ταβάννης ἐστάθη.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ἐρρῖκος τῆς Ναβάρρας; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ Ταβάννης μεγαλοφώνως, ὅτι ταύτην τὴν στιγμὴν διατρέχει τὴν πόλιν μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσὼν καὶ τοῦ Κονδέ.

Εἶτα προσέθετο τόσῳ χαμηλοφώνως ὥστε μόνον ἡ Μαργαρίτα τὸν ἤκουσε.

— Ὡραία βασίλισσα! Ἂν θέλετε νὰ ἰδῆτε ἐκεῖνον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν θέσιν διὰ νὰ ἦμαι θὰ ἔδιδον προθύμως τὴν ζωήν μου, πηγαίνετε κρούσατε τὴν θύραν τῆς ὁπλοθήκης τοῦ βασιλέως.

— Ὦ! εὐχαριστῶ, Ταβάννη! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἥτις μόνην τὴν διεύθυνσιν ἤκουσε. Εὐχαριστῶ· τρέχω ἐκεῖ.

Καὶ ἔλαβε τὴν εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως ἄγουσαν, ψιθυρίζουσα:

— Ὦ! μετὰ τὰς τόσας ὑποσχέσεις μου καὶ μετὰ τὴν ἀπέναντι ἐμοῦ διαγωγήν του, ὅτε ὁ ἀχάριστος ἐκεῖνος Ἐρρῖκος ἦτο κεκρυμμένος εἰς τὸ τιμώνιόν μου, δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἐγκαταλείψω.

Ἀφιχθεῖσα εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως εὗρεν αὐτὰ φρουρούμενα ὑπὸ δύο λόχων στρατιωτῶν.

— Εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος, εἶπεν αὐτῇ ὁ ἀξιωματικός.

— Οὐδ' εἰς ἐμέ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἡ διαταγὴ εἶναι γενική.

— Ἀλλ' ἐγώ, ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας, ἡ ἀδελφή του!

— Δὲν ὑπάρχει ἐξαίρεσις. Ὅθεν συγχωρήσατε. . .

Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἔκλεισε τὴν θύραν.

— Ὦ! ἐχάθη! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα. Τώρα ἐννοῶ. . . Μὲ μετεχειρίσθησαν ὡς δέλεαρ. . . Ἐγὼ εἶμαι ἡ παγίς, ἐν ᾗ συνέλαβον τοὺς Οὐγονόττους. . . Ἆ! θὰ ἔμβω καὶ ἂν πρόκηται νὰ φονευθῶ.

Καὶ ἡ Μαργαρίτα ἔτρεχεν ὡς παράφρων εἰς τὸν διάδρομον. Αἴφνης ἤκουσε γλυκύ τι ᾆσμα, σχεδὸν πένθιμον.

Ἆ! εἶπεν. Ἡ τροφὸς τοῦ ἀδελφοῦ μου. Θεὲ τῶν Χριστιανῶν βοήθησόν με!

Καὶ πλήρης ἐλπίδος ἔκρουσε τὴν μικρὰν θύραν.

Ὁ Ἐρρῖκος τῆς Ναβάρρας μετὰ τὰ ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας λεχθέντα αὐτῷ καὶ τὴν συνδιάλεξίν του μετὰ τοῦ Ρενέ, ἐξελθὼν εἶχε συναντήσει εὐπατρίδας τινὰς καθολικούς, οἵτινες ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ἀπένειμον αὐτῷ τιμήν, τὸν συνώδευσαν εἰς τὰ δώματά του, ὅπου ἦσαν συνηθροισμένοι εἴκοσι περίπου Οὐγονόττοι, οἵτινες ὡσεὶ προησθάνοντο τὸν κίνδυνον δὲν ἤθελον νὰ τὸν ἀφήσωσι μόνον. Μόλις δ' ἠκούσθη ὁ πρῶτος κτύπος τοῦ κώδωνος, ὁ Ταβάννης εἰσελθὼν εἶπεν εἰς τὸν Ἐρρῖκον ὅτι ὁ βασιλεὺς τὸν ἐζήτει.

Ὁ Ἐρρῖκος, ἀποχαιρετίσας τοὺς φίλους του, οὓς δὲν ἔμελλε νὰ ἐπανίδῃ, ἠκολούθησε τὸν Ταβάννην, ὅστις ὡδήγησεν αὐτὸν εἴς τινα στοὰν ὅπου τὸν ἄφισε μόνον καὶ ἄοπλον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἔβλεπεν ἐκεῖθεν τὸ φῶς τῶν πυρκαϊῶν καὶ ἤκουε τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος καὶ τοὺς κρότους τῶν πυροβόλων, καὶ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ κἂν τὴν φοβερὰν σκηνὴν ἥτις διεδραματίζετο.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀκούων τὸν θόρυβον αὐξάνοντα, ἤρξατο ὑποπτεύων ὅτι σφαγή τις εἶχε διοργανωθῇ, ὅτε εἰς λοχαγὸς παρουσιασθεὶς ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως, καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν ὁπλοθήκην.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθητο ἐπὶ μεγάλου σκίμποδος ἐπὶ τῶν βραχιόνων τοῦ ὁποίου ἐστήριζε τὰς χεῖρας, καὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους. Ὅτε ἤγειρεν αὐτὴν ὁ Ἐρρῖκος εἶδε θρόμβους ἱδρῶτος ῥέοντας ἐκ τοῦ μετώπου του.

— Καλὴ ἑσπέρα, Ἐρρικέττο, εἶπεν ἀποτόμως ὁ νεαρὸς βασιλεύς. Σὺ δέ, Λακάστρε ἄφες ἡμᾶς μόνους.

— Ὁ λοχαγὸς ἐξῆλθε.

Ἐπῆλθε στιγμιαία σιγή. Ὁ Ἐρρῖκος παρετήρησε περὶ αὐτὸν ἀνησύχως καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο μόνος μετὰ τοῦ βασιλέως.

Αἴφνης ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, εἶπε, πρέπει νὰ ἦναι πολὺ εὐχαριστημένος, διότι εὑρίσκεσαι ἐδῶ μετ' ἐμοῦ. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Ἐρρικέττο;

— Ἀλλά, πάντοτε νομίζω εὐτυχῆ ἐμαυτὸν ὁσάκις εὑρίσκωμαι πλησίον τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Πλέον εὐχαριστημένος παρὰ ἂν ἦσο ἐκεῖ κάτω, ἔ;

— Βασιλεῦ, δὲν ἐννοῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Κύτταξε καὶ θὰ ἐννοήσῃς[1].

Καὶ δι' ἑνὸς ἅλματος ὁ Κάρολος εὐρέθη εἰς τὸ παράθυρον, σύρας δὲ τὸν γαμβρόν του, τρέμοντα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἔδειξεν αὐτῷ τοὺς φονεῖς, οἵτινες ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλοίου τινὸς ἔσφαζον ἢ ἔπνιγον τὰ θύματα, ἅτινα ἄλλοι ἔφερον εἰς αὐτόν.

— Ἀλλά, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρῖκος κάτωχρος, τί τρέχει;

— Τὴν νύκτα ταύτην, κύριε, εἶπε Κάρολος ὁ Θ', μὲ ἀπαλλάσσουσι πάντων τῶν Οὐγονόττων. Βλέπεις ἐκεῖ ἄνωθεν τοῦ μεγάρου τῶν Βουρβόνων τὸν καπνὸν καὶ τὴν φλόγα ἐκείνην; Καίεται ἡ οἰκία τοῦ ναυάρχου. Βλέπεις τὸ πτῶμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἀγαθοὶ καθολικοὶ σύρουσιν ἐπὶ ἐσχισμένου ἀχυροστρώματος; Εἶναι τὸ πτῶμα τοῦ γαμβροῦ τοῦ ναυάρχου, τοῦ φίλου σου Τελιγνύ.

— Ὦ! τί σημαίνει τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ζητῶν ματαίως τὴν λαβὴν τῆς σπάθης του, τρέμων ἐξ αἰσχύνης καὶ ὀργῆς, διότι ᾐσθάνετο ὅτι τὸν ἐχλεύαζον καὶ τὸν ἠπείλουν.

— Αὐτὸ σημαίνει, ἀνέκραξε Κάρολος ὁ Θ' μανιώδης, ὅτι δὲν θέλω πλέον Οὐγονόττους περὶ ἐμέ. Τὸ ἐννοεῖς, Ἐρρῖκε; Εἶμαι ὁ βασιλεύς; Εἶμαι ὁ κύριος;

— Ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης . . .

— Ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης φονεύει καὶ σφάζει ταύτην τὴν στιγμὴν πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι καθολικόν. Κάμνω τὸ κέφι μου. Εἶσαι καθολικός; ἐκραύγασεν ὁ Κάρολος, οὕτινος ἡ ὀργὴ ὠγκοῦτο ἀπαύστως ὡς φοβερὰ παλίρροια.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, ἐνθυμήθητε τοὺς λόγους σας: «Τί μὲ μέλλει ὁποίαν θρησκείαν ἔχει, ὅστις μὲ ὑπηρετεῖ καλῶς».

— Ἆ! ἆ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος, γελῶν ἀπαίσιον γέλωτα. Νὰ ἐνθυμηθῶ τοὺς λόγους μου λέγεις, Ἐρρῖκε; Verba volant, ὡς λέγει ἡ ἀδελφή μου Μαργώ. Καὶ ἐκεῖνοι ἐκεῖ κάτω δὲν μὲ ὑπηρέτουν καλῶς; Δὲν ἦσαν γενναῖοι ἐν τοῖς πολέμοις, συνετοὶ ἐν τοῖς συμβουλίοις, ἀφωσιωμένοι πάντοτε; Ἀλλ' ἦσαν Οὐγονόττοι, καὶ ἐγὼ θέλω μόνον καθολικούς.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔμεινεν ἄναυδος.

— Μὲ ἐνόησες καλῶς, Ἐρρικέττο;

— Σᾶς ἐνόησα, βασιλεῦ!

— Καὶ λοιπόν;

— Καὶ λοιπόν, δὲν βλέπω διατί ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας θὰ πράξῃ ὅ,τι δὲν ἔπραξαν τόσοι εὐπατρίδαι ἢ καὶ πτωχοί. Διότι ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐκεῖνοι οἱ δυστυχεῖς ἀποθνήσκουσι πάντες, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἠρνήθησαν νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς τοιαύτας προτάσεις, ὡς ἀρνοῦμαι καὶ ἐγώ.

Ὁ Κάρολος ἥρπασε τὸν νεαρὸν ἡγεμόνα ἐκ τοῦ βραχίονος, καί:

— Πιστεύεις, τῷ εἶπεν, ὅτι ἔλαβα τὸν κόπον νὰ προτείνω ἐξωμοσίαν εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους σφάζουσιν ἐκεῖ κάτω;

— Βασιλεῦ! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος ἀποσύρας τὸν βραχίονά του, δὲν θὰ ἀπεθνήσκετε ἐν τῇ θρησκείᾳ τῶν πατέρων σας;

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ναί· καὶ σύ;

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρῖκος.

Ὁ Κάρολος ἐξέπεμψε βρυχηθμὸν λύσσης, καὶ ἥρπασε τὸ πυροβόλον του, οὕτινος ἀνύψωσε τὴν σφῦραν.

— Γίνεσαι καθολικός; ἀνέκραξε κρούων τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔμεινεν ἄφωνος.

Κάρολος ὁ Θ' ἐξήνεγκε φρικώδη βλασφημίαν, ἀπὸ ὠχροῦ δὲ κατέστη πελιδνός.

— Θάνατος, ἐξωμοσία ἢ Βαστίλλη! ἀνέκραξε σκοπεύσας τὸν Ἐρρῖκον.

— Ὦ! βασιλεῦ, ἀνέκραξεν οὗτος, θὰ φονεύσετε ἐμέ, τὸν ἀδελφόν σας;

Οὕτως ὁ Ἐρρῖκος διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ εὐφυΐας ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν γενομένην αὐτῷ ἐρώτησιν.

Ὁ Κάρολος δὲν ἐπανέλαβε ταύτην, ἀλλὰ μετά τινας στιγμὰς δισταγμοῦ καθ' ἃς ἐξέπεμψεν ὑπόκωφον βρυχηθμόν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ ἐσκόπευσεν ἄνθρωπόν τινα τρέχοντα ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν κρηπῖδος.

— Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ φονεύσω τινά, ἀνέκραξε πελιδνὸς ὡς πτῶμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων αἱματόχρους.

Τὸ πυροβόλον τοῦ βασιλέως ἐξεπυρσο-

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 8.

κρότησε καὶ ὁ τρέχων ἄνθρωπος πληγεὶς ὑπὸ τῆς σφαίρας ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος.

Ὁ Ἐρρῖκος ὠλόλυξε.

Τότε ὁ Κάρολος καταληφθεὶς ὑπὸ μανίας ἤρξατο πυροβολῶν κατὰ τῶν διαβατῶν, καὶ βάλλων ἀγρίας κραυγὰς χαρᾶς ὁσάκις ἡ σφαῖρα ἐπετύγχανε.

— Τετέλεσται δι' ἐμέ, ἐσκέφθη ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας. Ὅταν δὲν εὑρίσκῃ πλέον διαβάτας νὰ φονεύῃ, θὰ φονεύσῃ ἐμέ.

— Καὶ λοιπόν; εἶπεν αἴφνης φωνή τις ὄπισθεν τῶν ἡγεμόνων, ἐτελείωσε;

Ἦτο ἡ Αἰκατερίνα τῶν Μεδίκων, ἥτις εἶχεν εἰσέλθει ἀπαρατήρητος.

— Ὄχι! διὰ τοὺς διαβόλους ὅλους! ἐβρυχήθη ὁ Κάρολος, ῥίψας τὸ πυροβόλον του. Ὄχι... Ὁ πείσμων... Δὲν θέλει!...

Ἡ Αἰκατερίνα ἔρριψε βλέμμα πρὸς τὸν υἱόν της σημαῖνον: Τότε διατί ζῇ;

— Ζῇ... ζῇ... ἐψιθύρισε Κάρολος ὁ Θ', ὅστις εἶχεν ἐννοήσῃ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ζῇ διότι εἶναι συγγενής μου.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐμειδίασε.

Ὁ Ἐρρῖκος εἶδε τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο, καὶ ἐνόησεν ὅτι τὴν Αἰκατερίναν ὤφειλε κυρίως νὰ ἀντιμετωπήσῃ.

— Δέσποινα, εἶπεν αὐτῇ, βλέπω καλῶς ὅτι ἐξ ὑμῶν προέρχονται πάντα ταῦτα, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ γυναικαδέλφου μου Καρόλου. Ὑμεῖς συνελάβετε τὴν ἰδέαν νὰ μὲ σύρετε ἐν τῇ παγίδι. Ὑμεῖς ἐσκέφθητε νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν θυγατέρα σας ὡς δέλεαρ, ὅπως ἐξολοθρεύσητε ἡμᾶς πάντας. Ὑμεῖς μὲ ἐχωρίσετε ἀπὸ τῆς συζύγου μου, ὅπως μὴ ἀναγκασθῶσι νὰ μὲ φονεύσωσιν ὑπὸ τὰ ὄμματά της.

— Ναί· ἀλλά τοῦτο δὲν θὰ γείνῃ! ἀνέκραξεν ἄλλη φωνὴ ἀσθμαίνουσα, ἣν ὁ Ἐρρῖκος ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ ἥτις ἔκαμε τὸν Κάρολον νὰ σκιρτήσῃ καὶ τὴν Αἰκατερίναν νὰ γείνῃ μανιώδης.

— Μαργαρῖτα! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Μαργώ! εἶπε Κάρολος ὁ Θ'.

— Κόρη μου! ἐψιθύρισεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Δέσποτα, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα πρὸς τὸν Ἐρρῖκον, οἱ τελευταῖοι λόγοι σας μὲ κατηγόρουν, εἴχετε δὲ ταὐτοχρόνως καὶ ἄδικον καὶ δίκαιον· δίκαιον μὲν διότι πράγματι ἐγενόμην τὸ ὄργανον, ὅπερ μετεχειρίσθησαν, ὅπως σᾶς ἐξολοθρεύσωσι πάντας· ἄδικον δὲ διότι ἠγνόουν ὅτι παρεσκεύαζον τὸν ὄλεθρόν σας. Ἐγὼ αὐτή, δέσποτα, οἵαν μὲ βλέπετε, ὀφείλω τὴν ζωήν μου εἰς τὴν τύχην, εἰς τὴν λήθην ἴσως τῆς μητρός μου. Ἀλλὰ μόλις ἔμαθα ὅτι ἐκινδυνεύετε, ἀνεμνήσθην τοῦ καθήκοντός μου. Καθῆκον δὲ τῆς γυναικὸς εἶναι νὰ συμμετάσχῃ τῆς τύχης τοῦ συζύγου της. Ἂν σᾶς ἐξορίσωσι, σᾶς ἀκολουθῶ εἰς τὴν ἐξορίαν. Ἂν σᾶς φυλακίσωσι, συμφυλακίζομαι μεθ' ὑμῶν. Ἂν σᾶς φονεύσωσιν, ἀποθνήσκω.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅστις ἥρπασεν αὐτήν, ἂν οὐχὶ μετ' ἔρωτος, τοὐλάχιστον μετ' εὐγνωμοσύνης.

— Ἀ! πτωχή μου Μαργώ! εἶπε Κάρολος ὁ Θ', κάλλιον εἰπὲ αὐτῷ νὰ γείνῃ καθολικός!

— Βασιλεῦ! ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ ἀξιοπρεπείας, πιστεύσατέ με, χάριν ὑμῶν, μὴ ζητεῖτε χαμέρπειαν παρὰ ἡγεμόνος ἐκ τῶν τοῦ οἴκου σας.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔρριψε βλέμμα λίαν ἐκφραστικὸν πρὸς τὸν Κάρολον.

— Ἀδελφέ μου, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, ἥτις ὡς ὁ Κάρολος εἶχεν ἐνοήσει τὸ φοβερὸν βλέμμα τῆς Αἰκατερίνας, ἀδελφέ μου, σκέφθητε ὅτι ὑμεῖς αὐτὸς τὸν κατεστήσατε σύζυγόν μου.

Κάρολος ὁ Θ' εὑρεθεὶς μεταξὺ τοῦ ἐπιτακτικοῦ βλέμματος τῆς Αἰκατερίνας καὶ τοῦ ἱκετευτικοῦ τῆς Μαργαρίτας ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς ἀμφιρρεπής. Ἐπὶ τέλους ὁ ἀγαθὸς δαίμων ἐθριάμβευσε.

— Πράγματι, δέσποινα, εἶπε κύψας εἰς τὸ οὖς τῆς Αἰκατερίνας, ἡ Μαργὼ ἔχει δίκαιον. Ὁ Ἐρρῖκος εἶναι γυναικάδελφός μου.

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνα, κύψασα καὶ αὐτὴ εἰς τὸ οὖς τοῦ υἱοῦ της. Ἀλλ' ἂν δὲν ἦτο;

ΙΑ'

Η ΛΕΥΚΑΚΑΝΘΑ ΤΟΥ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΥ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ

Ἐπανελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά της ἡ Μαργαρίτα μάτην ἐβασάνιζε τὸν νοῦν της ὅπως μαντεύσῃ τί εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα εἰς τὸ οὖς τοῦ βασιλέως. Καὶ μέρος μὲν τῆς πρωΐας ἠσχολεῖτο νοσηλεύουσα τὸν Δελαμόλ· μέρος δὲ ζητοῦσα τὴν λύσιν τοῦ φοβεροῦ αἰνίγματος.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας εἶχε μείνει φυλακισμένος ἐν τῷ Λούβρῳ. Οἱ Οὐγονότοι κατεδιώκοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Τὴν φοβερὰν νύκτα διεδέχθη ἡμέρα σφαγῆς, ἔτι μᾶλλον ἀποτρόπαιος. Οἱ κώδωνες ἐκρούοντο χαρμοσύνως. Λευκάκανθά τις εἶχεν ἀνθίσει κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, οἱ δὲ καθολικοὶ ἐκλαβόντες τοῦτο ὡς θαῦμα, ἔτρεχον μετὰ σημαιῶν καὶ λαμπαδηφοροῦντες εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν ἀθώων, ἔνθα ἦτο ἡ ἀνθίσασα λευκάκανθα. Πιστεύοντες ὅτι ὁ Θεὸς ἐπεδοκίμαζε τὰς πράξεις των, ἔσφαζον μετὰ διπλασίας λύσσης. Ἐν ἑκάστῃ ὁδῷ, ἐν ἑκάστῃ γωνίᾳ, αἱ φρικώδεις σκηναὶ ἐπανελαμβάνοντο. Πάντες οἱ ἐν τῷ Λούβρῳ Οὐγονόττοι ἐσφάγησαν ἕως ἑνός. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ὁ πρίγκηψ τοῦ Κονδὲ καὶ ὁ Δελαμὸλ ἐσώθησαν μόνον.

Ἡ Μαργαρίτα, σώσασα τὸν Δελαμόλ, ἐσκέπτετο πῶς νὰ σώσῃ καὶ τὸν σύζυγόν της.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο φιλόδοξος. Ὁ μετὰ τοῦ Ἐρρίκου γάμος της ἐπίστευσεν ὅτι θὰ ἀνεβίβαζεν αὐτὴν ἐπὶ τὸν θρόνον. Ὁ Ἐρρῖκος παρεῖχεν αὐτῇ ἐλπίδα, ὅτι θὰ κατώρθου ἡμέραν τινὰ νὰ ἀναστήσῃ τὸ κατεσπαραγμένον βασίλειον τῆς Ναβάρρας, συγκεντρῶν ἐν αὐτῷ τοὺς ἐν Γαλλίᾳ Οὐγονόττους. Χάνουσα δὲ τὸν Ἐρρῖκον, ἔχανεν οὐ μόνον τὸν σύζυγον, ἀλλὰ καὶ τὸν θρόνον.

Τοιαῦτα ἐσκέπτετο, ὅτε ἤκουσε νὰ κρούουσι τὴν θύραν τοῦ μυστικοῦ διαδρόμου. Ἀνεσκίρτησε δέ, διότι τρεῖς ἐσυνείθιζον νὰ ἔρχωνται ἐξ ἐκείνου τοῦ μέρους, ὁ βασιλεύς, ἡ βασιλομήτωρ καὶ ὁ δοῦξ τοῦ Ἀλανσών. Ἔκυψε μικρὸν εἰς τὴν θύραν τοῦ τιμωνίου, συστήσασα διὰ τοῦ δάκτύλου σιωπὴν εἰς τὴν Γιλόννην καὶ τὸν Δελαμόλ, εἶτα πορευθεῖσα ἠνέῳξε τὴν κρουσθεῖσαν θύραν. Ἦτο ὁ δοῦξ τοῦ Ἀλανσών.

Ὁ νέος εἶχε γίνει ἄφαντος ἀπὸ τῆς προτεραίας. Ἐπὶ στιγμὴν ἡ Μαργαρίτα εἶχε σκεφθῆ νὰ ζητήσῃ τὴν μεσολάβησιν του ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, ἀλλὰ φοβερά τις ἰδέα τὴν ἀνεχαίτισεν. Ὁ γάμος εἶχε γείνει παρὰ τὴν θέλησίν του, καὶ δὲν ἔμεινεν ἀδιάφορος, εἰμὴ διότι ἐπίστευεν ὅτι οἱ δύο σύζυγοι εἶχον μείνει ξένοι ὅλως πρὸς ἀλλήλους. Ἡ δὲ Μαργαρίτα δεικνύουσα ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ συζύγου της, θὰ ὤθει, ἀντὶ νὰ ἀναχαιτίσῃ τὸ ἀπειλοῦν αὐτὸν φάσγανον.

Ἡ Μαργαρίτα ἔφριζεν ἰδοῦσα τὸν νεαρὸν πρίγκηπα, πλέον ἢ ὅσῳ θὰ ἔφριττεν ἂν ἔβλεπε τὸν βασιλέα ἢ τὴν βασιλομήτορα.

Ὁ δοῦξ εἰσῆλθεν ὡς συνήθως καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀδελφήν του ὅπως τὴν ἀσπασθῇ. Αὕτη ὅμως ἀντὶ νὰ τῷ προσφέρῃ τὴν παρειάν, ὡς θὰ ἔπραττε πρὸς τὸν βασιλέα Κάρολον ἢ τὸν δοῦκα τοῦ Ἀνζιοῦ, κύψασα προσήνεγκεν αὐτῷ τὸ μέτωπον.

Ὁ δοῦξ στενάξας ἔθετο τὰ πελιδνὰ χείλη του ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἀδελφῆς του.

Εἶτα καθήσας ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὴν Μαργαρίταν τὰς φρικώδεις σκηνὰς τῆς νυκτός, ἐνασμενιζόμενος εἰς τὰς αἱματηρὰς αὐτῶν λεπτομερείας. Ἡ Μαργαρίτα δὲν τὸν διέκοψεν.

Ἐπὶ τέλους ἰδοῦσα ὅτι ἐσίγησε, μὴ ἔχων ἄλλο τι νὰ εἰπῇ:

— Βεβαίως, δὲν ἦλθες διὰ νὰ μοῦ διηγηθῇς αὐτά, δὲν εἶναι ἀληθές, ἀδελφέ μου; τῷ εἶπεν.

Ὁ δοῦξ τοῦ Ἀλανσὼν ἐμειδίασεν.

— Ἔχεις ἄλλο τι νὰ μοὶ εἰπῇς;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ δοῦξ. Περιμένω.

— Τί περιμένεις;

— Δὲν μοῦ εἶπες, ἀγαπητή μου Μαργαρίτα, ἐπανέλαβεν ὁ δοῦξ προσεγγίσας τὴν ἕδραν του εἰς τὴν τῆς ἀδελφῆς του, ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας ἔγεινε παρὰ τὴν θέλησίν σου;

— Ναί· ἀναμφιβόλως. Ὅτε μοῦ ἐπρότειναν τὸν πρίγκηπα τοῦ Βεὰρν διὰ σύζυγον, δὲν τὸν ἐγνώριζα.

— Καὶ ἀφοῦ τὸν ἐγνώρισες δὲν μὲ ἐβεβαίωσας ὅτι δὲν ἠσθάνεσο ἔρωτα πρὸς αὐτόν;

— Εἶναι ἀληθές, σοὶ τὸ εἶπον.

— Δὲν ἐφρόνεις ὅτι ὁ γάμος οὗτος θὰ σὲ καθίστα δυστυχῆ;

— Ἀγαπητέ μοι Φραγκίσκε, ὅταν εἰς γάμος δὲν εἶναι ἡ ὑπερτάτη εὐτυχία, εἶναι πάντοτε ἡ ὑπερτάτη λύπη.

— Καὶ λοιπόν, ἀγαπητή μου Μαργαρίτα, ὡς σοὶ ἔλεγον, περιμένω.

— Ἀλλά τί περιμένεις;

— Νὰ ἐκδηλώσῃς τὴν χαράν σου.

— Καὶ διατί θὰ χαρῶ;

— Δι' αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητον περιστασιν, ἥτις σοῦ παρουσιάζεται ὅπως ἀνακαλύψῃς τὴν ἐλευθερίαν σου.

— Τὴν ἐλευθερίαν μου! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα θέλουσα νὰ ὠθήσῃ τὸν δοῦκα ἄχρις ἐσχάτων.

— Βεβαίως τὴν ἐλευθερίαν σου· θὰ διαζευχθῆς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας·

— Θὰ διαζευχθῶ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα προσηλώσασα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος.

Ὁ δοὺξ τοῦ Ἀλανσὼν ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς τεταραγμένος.

— Θὰ διαζευχθῶ! ἐπανέλαβεν ἡ Μαργαρίτα. Ἂς ἴδωμεν, ἀδελφέ μου, διότι ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω κατὰ βάθος τί τρέχει. Καὶ πῶς σκέπτονται νὰ μᾶς διαζεύξωσιν.

— Ἀλλά, ἐψιθύρισεν ὁ δοὺξ, ὁ Ἐρρῖκος εἶναι Οὐγονόττος.

— Βεβαίως. Ἀλλὰ μὴ ἀπέκρυψε τὴν θρησκείαν του; Ὅτε μᾶς συνέζευξαν τὸ ἐγνώριζον.

— Ναί· ἀλλ' ἔκτοτε, ἀδελφή μου, εἶπεν ὁ δοὺξ καὶ τὸ πρόσωπόν του ἀπήστραψεν ἐκ χαρᾶς, τί ἔπραξεν ὁ Ἐρρῖκος;

— Ἀλλὰ σὺ τὸ γνωρίζεις κάλλιον παντὸς ἄλλου, Φραγκῖσκε, διότι ἦτο πάντοτε σχεδὸν μαζύ σου, πότε εἰς τὸ κυνήγιον, πότε εἰς τὰ παιγνίδια.

— Τὰς ἡμέρας, ναί· ἐπανέλαβεν ὁ δοὺξ· ἀλλὰ τὰς νύκτας;

Ἡ Μαργαρίτα ἐσιώπησε καὶ ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τὰς νύκτας; ἐξηκολούθησεν ὁ δσύξ, τὰς νύκτας;

— Καὶ τί; εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Μαργαρίτα, ἐννοήσασα ὅτι ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ τι.

— Τί; τὰς νύκτας διήρχετο παρὰ τῇ κυρίᾳ Σώβῃ.

— Καὶ πῶς τὸ εἰξεύρεις; ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα.

— Τὸ εἰξεύρω. διότι εἶχον συμφέρον νὰ τὸ μάθω, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ὠχριάσας.

Ἡ Μαργαρίτα τότε ἐνόησε τί εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα εἰς τὸ οὖς τοῦ Καρόλου. Ἀλλὰ προσεποιήθη ὅτι οὐδὲν ἤξευρε.

[Ἕπεται συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ὁ Φαΐδ - Βέης μόλις ἀπεπεράτωσε τὸ ποίημά του, καὶ δούλη τις γυμνόπους, ἐνδεδυμένη *ἀντερὶ* ἐκ ῥοδόχρου *τσιτίου*, καὶ κεκαλυμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον, ἦλθε καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. — Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ποιητὴς δὲν περιέμεινε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ πρόσκλησις, — τὸ μὲν ἐκ περιεργίας, τὸ δὲ διότι εἶχε βαρυνθῆ καὶ ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ τὸν σκοπὸν τῆς μυστηριώδους ταύτης ἐπισκέψεως.

Ὁ Φαΐδ οὕτως ὁδηγούμενος διῆλθε δωμάτιά τινα κεκοσμημένα δι' ἁπλουστάτων ἐπίπλων, εἶτα δὲ κατέβη μικρὰν κλίμακα ἀπολήγουσαν εἴς τινα θύραν ἡμιάνοικτον, ὁδηγοῦσαν εἰς σκοτεινὸν διάδρομον.

Ὁ Φαΐδ ἐδέησε νὰ ψαύσῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἵν' ἀκολουθήσῃ τὴν δούλην, ἥτις περιεπάτει γοργῶς πρὸ αὐτοῦ. Φθᾶσα εἰς δευτέραν τινὰ θύραν ἡ δούλη ἔκρουσεν ἐλαφρῶς.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν εἶτα εἰς τὸν ἐκπεπληγμένον Φαΐδ, — ὁ αὐθέντης σᾶς περιμένει...

Ἡ δούλη ἔφυγε δρομαίως ἐγκαταλείπουσα τὸν ποιητὴν ἀπέναντι θύρας κλειστῆς ἐν τῷ σκοτεινῷ διαδρόμῳ.

— Ἐὰν ἡ Α. Μεγαλειότης θέλῃ νὰ διασκεδάζῃ φοβίζων με, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ποιητής, τῇ ἀληθείᾳ τοῦτο εἶναι κακὸ παιγνίδι.

Ὁ Φαΐδ ἐν τῷ μέσῳ τῆς περικυκλούσης αὐτὸν σιωπῆς, ἤκουεν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ τοίχου, ὑποκώφους κραυγάς, ἀλλόκοτον θόρυβον, ταραχὴν κκταχθόνιον... γέλωτας καὶ κλαυθμούς, ᾄσματα καὶ κρότον, ὧν ἡ φύσις τῷ ἐφαίνετο ἀνεξήγητος... Ἡ ἔκπληξις καὶ ἀγανάκτησις, ἣν ἠσθάνθη, εὑρεθεὶς μόνος ἐν τῷ σκότει, ἐπέτειναν ἔτι μᾶλλον τὴν ἀνησυχίαν του. Τί ἔγεινεν ὁ σουλτάνος; Δὲν εὑρίσκετο ἄρά γε ἐν κινδύνῳ; Πόθεν ἤρχοντο αἱ ἐκφωνήσεις καὶ αἱ ἐπικλήσεις ἐκεῖναι; Ὁ Φαΐδ ἠθέλησεν ἀμέσως νὰ μάθῃ τοῦτο... καὶ ὠθήσας βιαίως τὴν θύραν, ἥτις πάραυτα ἐνέδωκεν, ὥρμησε, προεκτείνας τὰς χεῖρας, εἰς στενήν τινα δίοδον, ἔτι ζοφερωτέραν τῆς πρώτης.

Αἴφνης προσέκρουσεν εἰς σῶμά τι κεκλιμένον ἐγκαρσίως ἐν τῷ διαδρόμῳ.

— Εἶσθε ὑμεῖς, Μεγαλειότατε, ἠρώτησεν ὁ Φαΐδ, ψηλαφῶν ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸ κώλυμα, ὅπερ ἐμπόδιζεν αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Σιώπα.

— Ἆ! ἀναπνέω! εἶπεν ὁ ποιητὴς συνερχόμενος, εἶναι ἡ Ὑ. Μεγαλειότης· αὐτὸ μόνον ζητῶ...

Στηριχθεὶς δὲ εἰς τὸν τοῖχον ὁ Φαΐδ, οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ ἤρξαντο ἐξοικειούμενοι εἰς τὸ σκότος, ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὸν σουλτάνον κλίνοντα πρὸς σμικρότατόν τι ὑαλόφρακτον. Ὁ Φαΐδ - Βέης ἐνόησε πόθεν προήρχετο ὁ θόρυβος, ὁ ἐκπλήξας αὐτόν, καὶ διὰ τί ὁ σουλτάνος ἔμενε τοσαύτην ὥραν προσηλωμένος ἐπὶ τοῦ μικροῦ φεγγίτου.

Ἀπαυδήσας ὁ σουλτάνος, εἶπε τῷ Φαΐδ νὰ λάβῃ ἐπὶ στιγμὴν τὴν θέσιν του.

Ἐκ τοῦ βαθυτάτου σκότους ὁ Φαΐδ εὑρέθη βεβυθισμένος εἰς ἄπλετον καὶ γλυκύ τι φῶς, κατὰ πρῶτον θαμβῶσαν αὐτόν, εἶδεν ὅμως τοίχους λευκοὺς ἐκ μαρμάρου θολωτούς, μαρμάρινον δάπεδον, ὀροφὴν θολωτὴν μὲ ὀπὰς ἐκ παχέων ὑαλίνων φακῶν, κρήνας, ἐξ ὧν ἔρρεεν ὕδωρ διαυγέστατον. Ἐνώπιόν του ἔβλεπε τὸ λουτρὸν τῆς Προύσης.

— Ἐννοεῖς τώρα, εἶπεν ὁ σουλτάνος ταπεινῇ τῇ φωνῇ, διά τί ἦλθον ἐνταῦθα;

— Ναί, καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἡ χάρις αὕτη μοὶ εἶναι ἀνεξήγητος. Λυπηρὸν νὰ μὴ ὑπάρχωσι δύο φεγγῖται! Ὀφείλω νὰ παραχωρήσω τὴν θέσιν μου τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι, καὶ ὅμως δύο ὀφθαλμοὶ καὶ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας εἶναι ἀνεπαρκῆ διὰ νὰ βλέπῃ τις τόσον ὡραῖα πράγματα.

— Μὴ φοβεῖσαι, θὰ μὲ διαδεχθῆς πάλιν, ἀλλ' ἄφες με νὰ ἴδω ἀκόμη.

Μάσcαλλαχ (θαυμάσια! ἐξαίσια!). Πρώτην φορὰν μὲ κατακυριεύει τόση περιεργία!

Ὁ Φαΐδ ἀπεσύρθη, καίτοι λυπούμενος, ἀνέλαβε δὲ καὶ πάλιν ὁ σουλτάνος τὴν θέσιν του.

ΣΓ

Τὸ λουτρὸν τῆς Προύσης οἰκοδομηθὲν κατὰ παραγγελίαν σουλτάνης τινός, εἶναι ἓν ἐκ τῶν ὡραιοτάτων τοῦ εἴδους τούτου ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Τὸ ἱδρωτήριον τοῦ λουτροῦ εἶναι μέγα καὶ ὑψηλόν, ἐξάγωνον, ἔχον τέσσαρας θύρας συγκοινωνούσας πρὸς ἰδιαιτέρους λουτρικοὺς θαλάμους. Φωτίζεται ἄνωθεν διὰ παχέων ὑαλίνων φακῶν, ἐξ ὧν καταπίπτουσιν ὕδατος χλιαροῦ σταγόνες, αἵτινες καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων ὡς μαργαρῖται ἀπειροπληθεῖς ὑγροποιοῦνται. Κρῆναι μικραί, μετὰ λουτῆρος ἢ λεκάνης πρὸ αὐτῶν ὠοειδῶς στηριζομένης ἐπὶ μαρμαρίνης κρηπῖδος, ἐκχέουσι διαρκῶς ὕδωρ θερμὸν καὶ ψυχρὸν κατὰ βούλησιν διὰ δύο ὀρειχαλκίνων κρουνῶν· ῥάβδος δὲ σιδηρᾶ ἐμπεπηγμένη εἰς τὸν τοῖχον χρησιμεύει πρὸς ἀνάρτησιν κατὰ τὴν ὥραν τῆς λούσεως τοῦ μάκτρου. Δέκα καὶ ἓξ κρῆναι ἐκτισμέναι ἐν τοῖς τοίχοις τοῦ μεγάλου λουτρῶνος ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων ἓξ περίπου μέτρα, ἐπὶ εὐρέος ἐδάφους, ἐφ' οὗ κάθηνται αἱ λουόμεναι.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου ὑπάρχει μέγα τετράγωνον μαρμάρινον ὕψωμα, ἐφ' οὗ ἁπλούμενός τις, ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος αἰσθάνεται τὸ σῶμα αὐτοῦ κάθιδρων.

Ὁ σουλτάνος ποσῶς δὲν μετεχειρίσθη ὑπερβολήν.... ὅτι ἦτο παράδοξον τὸ θέαμα. Ἡ ὀπή, δ' ἧς ἐθεᾶτο ὁ Ἀβδοὺλ-Μετζίτ, ἐσκαμμένη ἐν τῷ μέσῳ δύο μαρμαρίνων κοσμημάτων, ἐπὶ τοῦ μετώπου κρήνης τινός, ἦτο ἄριστα τεθειμένη ἵνα περιλάβῃ δι' ἑνὸς βλέμματος ὁλόκληρον τὸ λουτρόν. Ἀπέναντι, ἡ θύρα τῆς εἰσόδου εἶναι ἄνευ θυροφύλλων, κοινωνεῖ πρὸς θερμὸν θάλαμον, ἐν ᾧ ἀναπαύονται αἱ λουόμεναι, καὶ ἐδείκνυεν ὁμάδας γυναικῶν κατακεκλιμένων ἐπὶ θερμῶν κλινῶν μαρμαρίνων.

Ἄλλαι δέ, ἧττον κεκμηκυῖαι, ἐκάπνιζον καθήμεναι καὶ πίνουσαι βραδέως τὸν καφὲν ἢ προγευματίζουσαι, ἐν ᾧ δούλη τις ἐτραγῴδει *σαρκί*, ᾄσμα ἐρωτικὸν ἡδυπαθές.

Ὑπὸ τοὺς ἠχήεντας τούτους θόλους αἱ φωναὶ ἀντηχοῦσι μὲ θόρυβον ἐκκωφαίνοντα, ὁ πάταγος τοῦ ἀφθόνως ἐπὶ τῶν μαρμάρων ῥιπτομένου ὕδατος, αἱ κραυγαὶ τῶν παιδίων, ἅτινα ὑποβάλλουσι τὰς λουομένας εἰς τὴν βάσανον ἰσχυρᾶς διὰ σάπωνος προστριβῆς τοῦ σώματος, τὰ ᾄσματα τῶν γυναικῶν, τὰ ποδοκροτήματα τῶν μαργαροστίκτων κρουπεζῶν, ταῦτα πάντα παράγουσι θόρυβον διπλασιαζόμενον διὰ λάλου ἠχοῦς εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νομίζει τις ὅτι εὑρίσκεται ἐν τῷ ᾅδῃ, μεταξὺ τῶν διαβόλων τῆς Κολάσεως.

Ὁ Ἀβδοὺλ - Μετζὶτ κατὰ πρῶτον ἐζαλίσθη ὀλίγον ὑπὸ τοῦ πατάγου τούτου καὶ τῆς πνιγηρᾶς ὀσμῆς τοῦ ἐρυθροξύλου,

ἣν αἰσθάνεταί τις εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἱδρωτήριον. Ἀλλὰ βαθμηδόν, — τῇ γενναίᾳ συνδρομῇ περιεργίας — συνῆλθε, καὶ μετὰ θαυμασμοῦ θεασάμενος τὸ ὅλον τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀλλοκότου τούτου κυκεῶνος, ἐπέστησε τὴν προσοχήν του εἰς τὰς λεπτομερείας.

Ἐκ τῶν ἑκκαίδεκα κρηνῶν ἓξ μόνον κατείχοντο, ὁμὰς δέ τις παχυσάρκων Ἀρμενίδων, περιεστοιχισμένων ὑπὸ πλήθους παιδίων, καὶ βυθιζουσῶν εἰς τὸν στενὸν λουτῆρα νεογεννητόν τι σπαρακτικῶς κραυγάζον, ἥκιστα ἔθελξε τὴν Α. Μεγαλειότητα. Δύο γραῖαι Τούρκισσαι, μὲ σώματα ἰσχνὰ καὶ ἐρρυτιδωμένα, ἔχουσαι τὴν κόμην κεκαλυμμένην διὰ τοῦ παραδόξου ἐκείνου πηλοῦ, τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα *κρᾶς*, τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀποστρέψῃ τάχιστα τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τότε παρετήρησεν εἰς ἄλλην κρήνην, εἰς ἣν τόσον προσηλώθη τὸ ἄπληστον βλέμμα του, ὥστε εἰς οὐδεμίαν ἄλλην λουομένην προσέσχε πλέον τὸν νοῦν.

Ὀλίγα τινὰ βήματα περαιτέρω ὑπῆρχον δύο γυναῖκες, ἐξ ὧν ἡ μία, ἡ ὀκλαδὸν καθημένη, ἦτο δούλη αἰθιοπίς, μὲ σῶμα καλῶς τετορνευμένον, οὗτινος τὸ μέλαν καὶ ῥικνὸν δέρμα ὑπὸ τοὺς ἀφροὺς σάπωνος εἶχε λάβει τὴν λάμψιν καὶ στιλπνότητα τοῦ ὀρειχάλκου· ἀλλ' ἐν ᾧ τὸ σῶμά της ἦτο ἄμεμπτον, ἡ κεφαλή της ἦτο φρικώδης . . . Ἦτο αὐτόχρημα χαλκοῦν ἄγαλμα ζῶν, ἔχον περὶ τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν καὶ τὰ σφυρὰ ψέλλια ἐκ χρυσοῦ μὴ ἐστιλβωμένου, περὶ δὲ τὸν λαιμὸν περιδέραιον ἐξ ἐρυθρῶν κοραλλίων . . . Αἱ ῥυτίδες ἢ αἱ κηλίδες, αἵτινες ἀσχημίζουσι τὸ λευκὸν δέρμα, δὲν ἐντυποῦνται ὡς ἀνηλεῆ στίγματα ἐπὶ τῶν μελαγχροινῶν δερμάτων. Τὸ ἡλιακὸν καῦμα οὐδόλως ἐπηρεάζει αὐτά, αἱ δὲ ῥυτίδες μόλις ἐγχαράττονται ἐπ' αὐτῶν. Ὁ Ἀβδοὺλ-Μετζὶτ παρετήρησε, πρώτην ἴσως φοράν, τὸ ἀγαλματῶδες καὶ καλλιτεχνικὸν κάλλος, τὸ περιβάλλον τὴν αἰθιοπίδα ἐν τῷ λουτρῷ, ὅταν περικαλύπτῃ αὐτὴν ὑγρὸς πέπλος.

[Ἕπεται συνέχεια] Κ

ΠΡΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

—

Ἐξ ἑνὸς τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος τῆς οἰκίας μου φαίνεται ἡ κατοικία τοῦ γειτονός μου Σταμάτη. Ἅμα ἀνυψώσω τὸ παρεπέτασμα τοῦ παραθύρου βλέπω διὰ μέσου τῶν ὑάλων ἐξοχικὴν εἰκόνα, δυναμένην νὰ παράσχῃ ὡραῖον θέμα πρὸς ζωγράφον.

Ἡ οἰκία εἶναι πολὺ χαμηλή, παρ' αὐτὴν δ' εὑρίσκεται ὁ ἀχυρὼν μὲ ἐπικλινῆ στέγην, καὶ πορρωτέρω ἓν παράπηγμα. Χλόη πρασινίζει τὰς κεράμους, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια ποικιλλομένη ὑπὸ ὑποπτώσεων χρησιμεύει ὡς περίπατος τῶν περιστερῶν. Ἡ γαλῆ, ἐξερχομένη ἑνὸς φεγγίτου, ἀκολουθεῖ τὴν κορυφὴν τῆς στέγης καὶ μεταβαίνει εἰς τὸ παράπηγμα, ὑφ' ὃ ἀποτίθεται τὸ ἄροτρον, τὸ κόσκινον καὶ τὰ λοιπὰ ἐργαλεῖα. Τὸ ἥμισυ μόνον τοῦ ἀρότρου χωρεῖ ὑπὸ τὸ παράπηγμα, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ μένει ἐκτός. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ὑπάρχει ὁ σταῦλος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀναμηρυκῶνται ἀπὸ κοινοῦ ἡ φορβὰς καὶ ἡ δάμαλις. Ἐξ ὄρνιθες, κλώζουσαι καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν καὶ κεντῶσαι διὰ τοῦ ῥάμφους αὐτῶν τὰ διεσπαρμένα ἄχυρα, εἰς ὑπερήφανος ἀλέκτωρ, καὶ ἓν ζεῦγος χηνῶν δίδουσι ζωὴν εἰς τὴν μικροσκοπικὴν ἐκείνην ἔπαυλιν.

Παρὰ τὸ κατώφλιον ἡ κυρὰ - Σταμάταινα πλύνει ἐντὸς καδδίσκου, ἐνῷ τὰ δύο παιδία, θῆλυ καὶ ἄρρεν, ἓξ καὶ τεσσάρων ἐτῶν, περιφέρουσιν ἀπὸ τοῦ παραπήγματος μέχρι τῆς φωλεᾶς τῶν κονίκλων παλαιὸν ἵππον ἐκ ναστοχάρτου, τὸ μόνον αὐτῶν παίγνιον, σεσαθρωμένον ναυάγιον εὐπόρου τινὸς οἰκογενείας.

Ἡ οἰκογένεια εἶναι ἥσυχος καὶ ἐργατική!

Ἡ οἰκογένεια, αἱ ὄρνιθες, αἱ περιστεραί, τὰ πάντα κοιμῶνται τὸ ἑσπέρας κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν. Μόνον γλυκὺς μυκηθμὸς ἐν ὀνείρῳ τῆς κοιμηθείσης δαμάλεως ἢ κτύπημα ποδὸς τοῦ ἵππου ἐπὶ τῶν σανίδων διαταράττουσιν ἐνίοτε τὴν σιγὴν τῆς ἠρεμούσης οἰκογενείας. Ἀλλ' ἅμα ἐξημερώσῃ ἀκούω διὰ μέσου τοῦ τοίχου ταραχήν, ἀποδεικνύουσαν ὅτι ἐξύπνισαν· ἀνάπτουν φωτίαν, ἀνοίγουν τὴν θύραν, ὁ δὲ κὺρ-Σταμάτης εἰς τὴν αὐλὴν ζευγνύει τὴν φορβάδα διὰ νὰ μεταβῇ εἰς Ἀθήνας. Ἀπέχουν τρεῖς ὥρας καὶ πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ ἐνωρίς· μεταβαίνει δὲ πολλάκις εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Τὴν τελευταίαν φορὰν μετέβη διὰ νὰ πωλήσῃ κριθήν. Τὸ ἑσπέρας ἐπανελθὼν ἀνήγγειλεν εἰς τὴν σύζυγόν του σπουδαίαν εἴδησιν.

— Πούλησα τὸ χοῖρο, γυναῖκα.

— Πούλησες τὸ χοῖρό μας; Σ' τὴν Ἀθήνα; Μὰ τί ζῶο 'ποῦ εἶσαι, καϋμένε ἄντρα. Τὸ χειμῶνα δὲν ἔχομε *λαρδί*. Ἐγὼ ἤθελα νὰ πουλήσω τὸ μισό, καὶ νὰ κρατήσω τὸν ἄλλο μισὸ γιὰ τὸ σπίτι.

Καὶ αἱ ἐπιπλήξεις ἐξηκολούθουν, ἐνῷ καὶ οἱ δύο ἀπεζεύγνυον τὴν φορβάδα.

Ὁ κὺρ-Σταμάτης εἶναι εἰρηνικός. Ἐνῷ ἡ σύζυγός του τὸν ἐπέπληττεν, ἠσχολεῖτο ἀποζευγνύων τὸ ζῶον, καὶ δὲν ἀπήντα ὡσεὶ ἦτο κωφός. Ἡ λέξις *πεισματάρα* ἐχρησίμευσεν ὡς ἐπίλογος, ἡ δὲ φορβὰς εἶχεν ἀποζευχθῆ.

— Ντέ, γρηά!

Ὁ Σταμάτης ὁμίλει εἰς τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον μόνον του διηυθύνθη εἰς τὸν σταῦλον. Τότε ὁ χωρικὸς διὰ τῆς βραδείας αὐτοῦ φωνῆς ἔδωκεν ἐξηγήσεις τινὰς πρὸς τὴν σύζυγόν του, τῆς ὁποίας ἡ δυσαρέσκεια κατεπραύνθη, συνεπείᾳ τῆς καλῆς τιμῆς εἰς ἣν ἐπωλήθη ὁ χοῖρος.

Ἔλαβε τὸν φανόν, τεθειμένον κατὰ γῆς.

— Καὶ πότε θὰ τὸν δώσωμε;

— Σ' ὀχτὼ 'μέραις, γιὰ τὰ Χριστούγεννα.

— Τότε πρέπει νὰ τὸν σφάξωμε αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα;

— Ἔδωκα εἴδησι 'στὸν χασάπι τὸ μάστρο-Νάνο. Θὰ 'ρθῆ μεθαύριο.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἶχον ἰδεῖ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον χοῖρον πολὺ μικρόν. Ὁ κὺρ-Σταμάτης τὸν εἶχε φέρει μίαν ἡμέραν διὰ ν' ἀντικαταστήσῃ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχον σφάξει. Ἦτο τότε μικρός, ὡραῖος χοῖρος, ὁλοστρόγγυλος ὡς σφαῖρα, ἐρυθρόδερμος, μὲ μεγάλας μαύρας κηλίδας ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ τῶν ὤτων. Τὰ παιδία τὸν ἠγάπησαν καὶ συνέπαιζον μετ' αὐτοῦ.

Ταχέως ὅμως ἐμεγάλωσεν. Ἐκυλίετο εἰς τὰ πλέον βορβορώδη μέρη τοῦ ῥύακος καὶ ἐπετρίβετο ἐπὶ τῶν στύλων τοῦ παραπήγματος. Τὸν ἔτρεφον μὲ πατάταις, μὲ πίτυρα καὶ πηκτὸν γάλα, καὶ ἐπάχυνε ταχέως, καὶ *ἔγινε μπόϊ*, καθὼς ἔλεγεν ἡ κυρὰ - Σταμάταινα, ὅταν δὲ τὸν ἐπώλησαν ἦτο λαμπρὸς χοῖρος, ἔχων πολλῶν ὀκάδων πάχος.

Εἶχον λησμονήσει τὴν πώλησιν τοῦ χοίρου τῶν γειτόνων μου, ὅταν προχθὲς μ' ἐξύπνησεν ἀσυνήθης ταραχή. Ἀνεκινοῦντο ἀντικείμενα, ἐβάδιζον εἰς τὴν αὐλήν, ἐνίοτε δὲ ἠκούετο φωνὴ ἄγνωστος. Κατελήφθην ὑπὸ περιεργίας καὶ παρετήρησα ἐκ τοῦ παραθύρου. Ὁ κὺρ-Σταμάτης καὶ ἕτερός τις, φορῶν μελανόφαιον ἐμπροσθέλαν, ἐξήγαγον εἰς τὴν αὐλὴν μίαν τράπεζαν ἐκ τοῦ μαγειρείου.

— Αἴ! κὺρ-Σταμάτη! τί κάμνετε αὐτοῦ;

— Θὰ σφάξωμε τὸ χοῖρο!

Τὸν ἐβοήθει ὁ ἀγοράσας τὸν χοῖρον κρεωπώλης. Ἡ κυρὰ-Σταμάταινα εἶχε φέρει τὴν μεγάλην χαλκίνην λεκάνην της. Σχοινία εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ κρεωπώλης εἶχεν ἤδη ἀνασηκώσει τὰς χειρίδάς του, ἐκράτει εἰς χεῖρας *θηλειὰν* ἐκ τῶν προτέρων ἑτοιμασθεῖσαν καὶ διηυθύνετο εἰς τὸ παράπηγμα, ὑφ' ὃ τὸ θῦμα ἐκοιμᾶτο ἔτι βαρέως, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ παχυνθέντα ζῶα.

Ἔμελλον λοιπὸν νὰ παραστῶ εἰς τὸ αἱματηρὸν δρᾶμα. Καταληφθεὶς ὑπὸ αἰσθήματος φρίκης ἔκλεισα ἀποτόμως τὸ παράθυρον.

Οὐδὲν ἤθελον νὰ ἴδω, ἀλλ' ἐν τῇ πρωϊνῇ σιγῇ ἤκουον θόρυβον, πάλην, ὑποκώφους γρυλισμοὺς, καὶ τὰς ἑξῆς λέξεις:

— Χόπ! . . . Σπρῶξε! . . . Βάλτον ἐκεῖ! . . .

— Διάβολε! εἶναι πολὺ βαρύς!

Ἐξημέρωνεν. Ὁ ἀλέκτωρ ἐφώναζεν εἰς τὸν ὀρνιθῶνα τῶν γειτόνων μου. Ὡσεὶ δὲ ἡ βραγχνὴ ἐκείνη φωνὴ ὑπῆρξε σύνθημα, ἀπήντησεν εἰς αὐτὸ ἑτέρα κραυγή, βραγχώδης, φρικαλέα, σπαρακτική. κραυγὴ σφαγμοῦ καὶ ὁ τρομερὸς αὐτῆς ἦχος ἐπλήρου τὰ πάντα καὶ παρετάθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι τὴν ἤκουεν ἔτι καὶ ὅταν ἐξέλειπε καθ' ὁλοκληρίαν.

* * *

Ὁ χοῖρος τοῦ κὺρ-Σταμάτη πλυθεὶς καὶ καθαρισθείς, θὰ κομισθῇ εἰς Ἀθήνας. Δύνασθε νὰ τὸν ἰδῆτε τὴν παραμονὴν τῶν

Χριστουγέννων δαφνοστόλιστον εἰς τὸ κρεωπωλεῖον τοῦ μάστρο-Νάνου. Δύνασθε νὰ τὸν θαυμάσετε. Ὁ γλυκὺς πειρασμὸς τῆς λαιμαργίας θὰ καταλάβῃ τὰς ψυχάς σας. Θὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ κρεωπωλεῖον καὶ θ' ἀγοράσητε τὸ παχὺ κρέας του.

Φάγετέ τον, Ἀθηναῖοι, καὶ καλὴν ὄρεξιν! Ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἔτος δὲν θὰ φάγω χοιρινὸν κρέας. Ἡ κραυγὴ τὴν ὁποίαν ἤκουσα μένει ἀκόμη εἰς τὴν μνήμην μου!

Β.

Η ΒΛΑΧΑ

Παιδικὴ ἀνάμνησις.

Ἀφ' ὅλας τὰς ἑσπέρας, ἡ ὡραιοτέρα ἦτο ἐκείνη, καθ' ἣν δὲν ἤμην ὑποχρεωμένος νὰ μελετήσω.

Τόρα οἱ ὀκνηροὶ καὶ ἀμελεῖς παῖδες πρέπει νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι ἡ ἑσπέρα αὕτη μοὶ ἐφαίνετο ὡραία, διασκεδαστική, διότι καθ' ὅλας τὰς ἄλλας ἡ κεφαλή μου ἐβαρύνετο κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ἀντιπαθητικοῦ βιβλίου, ὅπερ συνήθως ἐκαλεῖτο *Γραμματική*.

Ἀληθῶς, τί φοβερὰ κόλασις ἦτο ἐκείνη! Νὰ ἐκστηθίζῃ τις κανόνας, τοὺς ὁποίους δὲν ἐνόει!

Καὶ ὅμως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανόνων ἐκείνων σήμερον γράφομεν, ἔστω καὶ διηγήματα.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ἀρεσκόμεθα νὰ κατηγορῶμεν πᾶν ὅ,τι μᾶς ἐνοχλεῖ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἡμεῖς δὲν πταίομεν.

Ἐν τούτοις ἐπὶ τὸ προκείμενον.

*
* *

Τὴν ἑσπέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὤφειλον ν' ἀνοίξω βιβλίον, ἤμην τὸ εὐτυχέστερον παιδίον.

Ἐπήδων, ἐγέλων, ἐφλυάρουν, ἔτρεχον, ἐξαγρύπνων, ἔτρωγον μετὰ περισσοτέρας ὀρέξεως· ἂν θέλετε, ἤμην εὔθυμος, ἀστεῖος, ὡραιότερος, δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω, διότι ἐπὶ τοῦ προσώπου μου ἐπεχέετο μία ἀνέκφραστος χαρά, ἡδύτης . . . τῆς ὀκνηρίας, τῆς ἐλευθερίας μᾶλλον.

Παρετηρήσατε ποτὲ πτηνὸν νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸν κλωβόν του; Εἴδατε πόσον ταχέως πετᾷ; μὲ ποίαν δύναμιν τινάσσει τὰς μικρὰς πτέρυγάς του; Οὕτω καὶ ἐγὼ ἠσθανόμην πτέρυγας εἰς τοὺς πόδας, χαρὰν εἰς τὸ στῆθος, ἐλευθερίαν εἰς τὴν διάνοιαν.

Ἐπέτων, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ καταστήσῃ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἀτελεύτητον.

Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη παρήρχετο ταχύτερον μάλιστα, ὡς πᾶσα εὐτυχὴς στιγμή.

Μία τῶν τοιούτων ἦτο καὶ ἡ ἑσπέρα τῶν *Χριστουγέννων*, καθ' ἣν ἡμεῖς οἱ Λευκάδιοι *'παντρεύομαι τὴ γωνιὰ καὶ κόπτομε τὸ σταυρό.*

Ὡς ἐν ὀνείρῳ τόρα ἀνακαλῶ τὸν ἐνθουσιασμόν, ὑφ' οὗ κατειχόμην καθ' ἣν στιγμὴν ἔβλεπον τὸν πατέρα μου μετὰ χαρᾶς περιμένοντα τὰ δύο χονδρὰ καὶ ἑτερογενῆ ξύλα, ἅτινα ἔπρεπε νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τῆς ἑστίας.

— Ἔ, Στάθη, ταῦρες;, ἐφώναξεν εἷς τινα γέροντα χωρικόν.

— Ἐδῶ, ἀφέντη, νὰ ἡ ἐλπά, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος νὰ κι' ὁ κέντρος.

Καὶ ὁ εὐσταλὴς γέρων τὰ ἀνεβίβαζε χαρούμενος ἐκ τοῦ κατωγείου, τὰ ἐναπέθετεν ἐπὶ τῆς *γωνιᾶς* ἐπιπροσθέτων λεπτὰ φρύγανα, ὅπως εὐκολώτερον ἀνάψῃ τὴν χειμερινὴν πυράν.

Τί φοβερὸν νευρικὸν μὲ κατελάμβανεν, ἀλλὰ καὶ τί ἀνυπομονησία μέχρις οὗ τελειώσωμεν τὴν οἰκογενειακὴν ταύτην τελετήν!

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἡ τράπεζα ἦτο ἑτοίμη· λιτή, λιτωτάτη κατὰ τὴν εὐσεβῆ ταύτην ἑσπέραν. Ὀλίγα μόνον καρυκεύματα ἀπετέλουν τὸ ὅλον, διότι ὁ Σταυρὸς ἐθεωρεῖτο τὸ κυριωδέστερον φαγητὸν τῆς ἑσπέρας ταύτης.

Ὁ Σταυρὸς ὁ περιέχων καρύδια, ἀμύγδαλα, σταφίδας καὶ κάτι πλέον. . . κάτι πολυτιμότερον . . . ἓν ἀργυροῦν νόμισμα, τίς οἶδεν εἰς ποίαν γωνίαν κεκρυμμένον!

Ἀλλ' ἡμεῖς, τὰ παιδία, περιεμένομεν κάτι περισσότερον ἀκόμη - καὶ ἀπὸ τὸν Σταυρόν, διότι ἦτο ὅλον ἰδικόν μας. . . κάτι τὸ ὁποῖον δὲν μαρτυρῶ εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Ἡ καλή μου θεία τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἤρχετο ἐνωρίτερον. Ἐγὼ ἔτρεχα εἰς τὴν κλίμακα διὰ νὰ τὴν συναντήσω καὶ τὴν ἀσπασθῶ, ἀφοῦ μάλιστα εἶχον λόγους νὰ περιμένω γενναῖον φιλοδώρημα.

Τέλος, ἀφοῦ ἡ οἰκογενειακὴ συναναστροφὴ ἦτο πλήρης,

— Ἔ, λέγει ὁ πατήρ μου, *ἂς 'παντρέψωμε τὴ γωνιά.*

Καὶ πάντες μεταβάντες εἰς τὸ μαγειρεῖον παρέστημεν μάρτυρες τοῦ παραδόξου γάμου, ὃν ἐτέλεσεν ὁ πατήρ μου ὡς οἰκοδεσπότης, χύσας οἶνον καὶ ἔλαιον ἐπὶ τῶν δύο ξύλων καὶ εὐχηθεὶς ἡμῖν ζωὴν καὶ ὑγείαν.

Ἄχ! μᾶς ηὔχετο πᾶν ὅ,τι ἐκεῖνος ἐπέπρωτο προώρως νὰ ἀπολέσῃ!

Ἀκολούθως ἐκόψαμεν τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, στηρίζαντες αὐτὸν ἐπὶ φιάλης πλήρους οἴνου.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἤμην ὁ εὐτυχέστερος πάντων· εἶχον εὕρει τὸ ἀργυροῦν νόμισμα ἐντὸς τοῦ τεμαχίου μου καὶ ἐπὶ τοσοῦτον μᾶλλον ηὐχαριστήθην, διότι ἐπεθύμουν νὰ ἀγοράσω ἕνα *ραβδί*, τὸ ὁποῖον πράγματι τὴν ἄλλην ἡμέραν πρωΐ - πρωΐ ἠγόρασα.

Ἀλλὰ . . . ἐγενόμην λήσμων· ὁ φίλος ἀναγνώστης περιμένει τὴν *βλάχαν*, ἂν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι φαντάζεται ὁμοίαν, ὡς τὴν *ὄμμορφην καὶ πενεμμένην βλάχαν*, τοῦ δημοτικοῦ ᾄσματος.

Πλὴν ἡ ἰδική μου *βλάχα* δὲν εἶναι οὔτε παχεῖα, οὔτε λιγνὴ χωρικὴ νεᾶνις. Δὲν ἔχει ὀφθαλμοὺς γοργοὺς καὶ ἀναμμένους, δὲν ἔχει χείλη κόκκινα, οὔτε σῶμα εὐλύγιστον, ὡς λέγουσι. Δύο μόνον ἔχει, ἐξ ὅσων φαντάζεταί τις, μορφὴν γυναικεῖαν καὶ γεῦσιν εὐάρεστον.

Ἐπὶ πόσας νύκτας ὀνειρευόμην μετὰ παλμῶν τὴν καλήν μου *βλάχαν!*

Ποτὲ ἐραστοῦ στῆθος δὲν ἐκτύπησε ζωηρότερον· καὶ τὴν ἠγάπων πιστῶς, ὡς καὶ ἐκείνη ἦτο πάντοτε εἰς ἐμὲ πιστὴ καὶ ἀποκλειστικῶς ἀνῆκεν εἰς ἐμέ.

Ἡ ποθητὴ τέλος στιγμὴ ἐπλησίαζε καθ' ἣν ἔμελλον νὰ σφίξω εἰς χεῖράς μου τὴν *βλασερὴν βλάχαν*.

Τὸ δεῖπνον τῆς ἑσπέρας ἐκείνης τῶν *Χριστουγέννων* εἶχε τελειώσει καὶ ἡ καλή μου θεία, κατὰ τὸ σύνηθες, εὐχομένη εἰς ἐμὲ νὰ *ζήσω 'σὰν τὰ 'ψηλὰ βουνά*, μοὶ προσέφερε τὴν πολυπόθητον... *βλάχαν*...

*
* *

Ἤδη, εἶναι καιρὸς νὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι αὕτη δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο ἢ σκεύασμα ἐκ ζύμης τῶν *Χριστουψώμων*, ἔχων μορφὴν γυναικείαν καὶ παραδόξως καλούμενον *βλάχα*, τὸ ὁποῖον οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι προσφέρουσιν εἰς τοὺς μικροὺς παῖδας ἑκάστης φίλης οἰκογενείας.

ΝΙΚΟΛ. ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

ΝΥΞ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΕΝ ΕΝΕΤΙΑι.

[Κατὰ μετάφρασιν Ι. Μ Δ.].

Κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1785, ἤτοι πρὸ ἑνὸς αἰῶνος ἀκριβῶς, Δόγης τῆς γαληνοτάτης Ἐνετικῆς δημοκρατίας, ἦτο ὁ σοφὸς Ἑλληνιστὴς Παῦλος Ῥενιέρης.

Ἡ μαγευτικὴ πόλις, ἡ ἐπὶ ὀγδοήκοντα νήσων ἐξαπλουμένη, ἐπεδείκνυε πανταχόθεν τὴν λαμπρὰν ἐκ μαρμάρου περιβολήν της· εἰς ἑκάστην δ' αὐτῆς πτυχήν, ἔλαμπον ὡς λίθοι πολύτιμοι, τὰ κανδύλια τῶν ἐκκλησιῶν, τῶν ἐξωστῶν οἱ φανοὶ καὶ τῶν ἁγιαστηρίων τὰ κατάφωτα ὑελώματα.

Αἱ μελαναὶ γόνδολαι — ἀμυδρῶς φωτιζόμεναι — διεσταυροῦντο, κυβερνώμεναι ὑπὸ λεμβούχων φερόντων σκοῦφον ἐρυθρόν, λευκὸν ὑποκάμισον καὶ ζώνην ῥοδόχρουν. Αἱ εὐσεβεῖς κυρ'αι μετέβαινον σιγῶσαι ἵνα γονυπετήσωσιν ἐν τοῖς ναοῖς καὶ ἐκλιπαρήσωσι τὸν νεογέννητον Ἰησοῦν. Αἱ δὲ τρελλαί, συγκρατοῦσαι τὰς ἐκκρήξεις τοῦ γέλωτος — διαφεύγοντος κάποτε εἰς τόνους ᾄσματος ἠδεῖς, αἱ τρελλαί, ἐπέτων ὅπου μυστηριώδης ἑορτή.

Τινὲς τούτων, ἀπεβιβάζοντο πρὸ τῆς παραθαλασσίου πύλης πλουσίου μεγάρου, ἀπαστράπτοντος ἐκ τῶν φώτων. Ἦτο ἡ μεγάλη λέσχη τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων. Τὰ πλήθη εἰσήρχοντο καὶ ἀνεμιγνύοντο πυρετωδῶς ἐν μεγάλῃ ἀπεράντῳ αἰθούσῃ. Ἐκεῖ 80 τράπεζαι ἦσαν ἐστρωμέναι, ἑκάστης δὲ τούτων προήδρευε προσωπιδοφόρος φέρων ἐσθῆτα ἄρχοντος, εὐγενὴς ἐγγεγραμμένος ἐν τῇ Χρυσῇ βίβλῳ τῆς δημοκρατίας. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁπότε ἡ Ἐνετία διαφθαρεῖσα εἶχε καταστῆ παίκτρια φρενόληπτος καὶ ἀναίσχυντος ἑταῖρα, οἱ πατρίκιοί της, διηύθυνον τὰ κυβευτήρια δι' ἑαυτοὺς ἢ καὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν Ἑβραίων τραπεζιτῶν ἐπὶ μισθῷ ἡμερησίῳ ἢ ἐτησίῳ.

Περὶ τὰς τραπέζας ταύτας συνωθοῦντο κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, αἱ ξανθαὶ τῆς ἡδονῆς κόραι μὲ τὰς ἐκτετραχηλισμένας ἐσθῆτάς των, καὶ τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν οἱ ἀπόγονοι, κεκαλυμμένοι διὰ δομίνου μελανοῦ μετὰ περιωμίου καὶ φέροντες ὑπὸ τὸν μικρὸν τρίκωχον πῖλον των τὴν πατροπαράδοτον προσωπίδα, τὴν ἔχουσαν μορφὴν λευκοῦ λύκου.

Ἦτο συνέδριον ἐκεῖ φαντασμάτων καὶ παράδοξον προυξένουν ἐντύπωσιν τὰ ἐκ χαρτίου σιωπηλὰ καὶ ἀκίνητα ἐκεῖνα πρόσωπα, μὲ τὴν μεγάλην των ῥίνα καὶ τὴν ἐξέχουσαν ἄνω σιαγόνα, ἤτις ἐφαίνετο δάκνουσα τὴν ἐκ πολυπτύχου τεμαχίου ὁλοστηρικοῦ ἀπὸ τῶν ὤτων κατερχομένην μελανὴν γενειάδα.

Ἐν τῷ καταγωγείῳ τούτῳ τοῦ συρμοῦ καὶ τῆς χρυσομανίας ἠκούοντο ἐναλλάξ, ψίθυροι ὡσεὶ φιλημάτων κλεπτομένων, βραχνός τις γέλως, στεναγμοὶ ἀγωνίας, ἀναφωνήσεις ὀργῆς, τὰ βραδέα βήματα τῶν εἰσερχομένων ἢ ὁ τρομώδης κρότος τῶν ὑποδημάτων ἄλλου τινὸς βιαίως ἀπομακρυνομένου. Ἰδίως ὅμως διεκρίνετο ὁ ψόφος τῶν κύβων ἀναστρεφομένων ἢ κυλιομένων ἐπὶ τοῦ μαρμάρου. Πανταχοῦ δὲ μεταλλικὸς ἦχος ἀργυρῶν δουκάτων καὶ σκούδων Ἐνετικῶν·

Τῆς περιφανεστέρας τραπέζης προήδρευεν ὡς ἀρ-

χιπαίκτης, εἷς ἐκ τῶν Συμβούλων πατρίκιος τῆς Ἐνετίας, ἀπαθής, ἀτάραχος τοῦ, τε λόγου; καὶ τὰς κινήσεις. Τὰ δὲ δόμινα σιωπηλά, ἔκλινον πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ αἱ γυναῖκες ἄφωνοι ἐφαίνοντο εἰσπνέουσαι ἡδυπαθῶς; διὰ τῶν ῥωθώνων των, ῥοφῶσαι διὰ τῶν ὤτων καὶ καταρρώγουσαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ κῦμα τοῦ χρυσοῦ, τὸ αὐξάνον καὶ ἐλαττούμενον ἀκαταπαύστως.

Μεταξὺ τῶν ζωηροτέρων καὶ μᾶλλον ἀκατασχέτων κυβευτῶν, νεανίας τις ἔπαιζεν ὦ; παράφρων. Εἶχεν ἤδη στερηθῆ ὅλων τῶν ἐπ' αὐτοῦ κοσμημάτων καὶ χρημάτων. Διεκύβευσεν εἶτα ἀλληλοδιαδόχως τὰ πολύτιμα αὐτοῦ ἔπιπλα, καὶ ἀπώλεσεν αὐτά· τὰς βαρυτίμους πινακοθήκας τοῦ Τιτιανοῦ καὶ τοῦ Βερονέζου, καὶ τὰς ἔχασεν. Οἱ οἰκογενειακοί του ἀδάμαντες, ἀπὸ πολλῶν γενεῶν ἀποτεθησαυρισμένοι, ἀπωλέσθησαν ἐπίσης. Τὰ ἅγια λείψανα, ἅτινα εἶχον δωρηθῆ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως; εἰς ἕνα πρόγονόν του, Δόγην τῆς Ἐνετίας, καὶ ἐκεῖνα ἀπωλέσθησαν. Αἰωνίως; ἔχανεν. Ἀπώλεσε τὸ ἐν τῇ Μεγάλῃ Δώρυγι ἀνάκτορόν του, τὴν μαγευτικὴν ἐν Βρέντα ἔπαυλίν του. Οὐδ' ἄπαξ ἐμειδίασεν αὐτῷ ἡ τύχη. Αὐτόματον κινούμενον διὰ σπασμῶν παρίστατο πλέον ἐκεῖ ἐντελῶς; κατεστραμμένος καὶ ἄφωνος.

Ὅτε ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν, ἐφάνησαν ὑπὸ τὴν ὠχρὰν καὶ ἀναίσθητον προσωπίδα του σταγόνες μαρμαριτώδους; ἱδρῶτος—δάκρυα ἴσως; ἔστη δ' ὄρθιος, ἀκίνητος, ὡσεὶ κεραυνόπληκτος.

— Σίμα Κοράλλη! προέφερε βραδέως ἡ παγερὰ φωνὴ τοῦ προεδρεύοντος πατριαρχείου, ἐὰν ὁ Ἅγιος Μάρκος σοὶ ἀνῆκε. Ὀὰ ἔπαιζες τὸν Ἅγιον Μάρκον;

— Ναί. Καὶ ἐὰν ὁ προστάτης τῆς Ἐνετίας ἀφίετο ν' ἀπωλεσθῆ εἰς τοὺς κύβους, δὲν Ὀὰ μοὶ ἔμενεν ἄλλο, ἢ νὰ διακυβεύσω τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ Θέσιν μου. Ἀλλὰ τίς Ὀὰ μοὶ δανείσῃ ἓν μόνον σκοῦδον ἵνα καταβάλλω τὴν τύχην, τὴν πωλοῦσαν τὸν ἔρωτά της;

Ὁ Σίμας ἠρεύνησε τότε τὰ θυλάκια τῶν ἐνδυμάτων του, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ Οἱδὲ λοιποὶ παῖκται ἢ τείνιζον πρὸς αὐτὸν ἀδιαφόρως, παρόμοιοι πρὸς ᾄσματα.

— Σοὶ αἐνεῖ ἔτι, ἐπανέλαβεν ὁ πατρίκιος, ὁ δακτύλιος οὗτος ὃν φέρεις ἐπὶ τῆς χειρός. Ἀὰ τούτου δύνασαι νὰ γίνῃς πλούσιος πάλιν καὶ πλουσιώτερος ἴσως.

Ὁ Σίμας ἐξέτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐθεώρησε τὸν σμάραγδον τοῦ δακτυλίου του, ἐφ' οὗ ἐφαίνοντο δύο κρῖκοι συνεχόμενοι διὰ βέλους; καὶ γεγλυμμένοι ὑπὸ τοῦ διασήμου Ἀριτσίνη. Ἀλλ' ἐπανέκλεισε παρευθὺς τὴν χεῖρά του ὡσεὶ φοβούμενος; μὴ ὑπὸ τὸν πειρασμὸν τοῦ παιγνιδίου τὸ κόσμημα ἐκφύγῃ ἐκ τοῦ δακτύλου του καὶ κυλισθῇ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς τραπέζης.

— Ἀντὶ ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδων δουκάτων δέχομαι τὸν δακτύλιόν σου καὶ . . .

Ὁ ἀρχιπαίκτης, λέγων ταῦτα, ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὸν Σίμαν διὰ τῆς ἄκρας τοῦ δομίνου του, καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς του ἓν ὄνομα . . . Ὁ Σίμας ἀνεπήδησεν.

— Ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας δουκάτων! ἐπανέλαβεν ὁ πατρίκιος, τονίζων συλλαβὴν πρὸς συλλαβὴν τὴν προσφορὰν του.

— Ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδες δουκάτων! ἐπανέλαβεν ἤδη καὶ ὁ Σίμας. Οὐδὲν ἔγω πλέον νὰ χάσω Τὸ πᾶν δύναται νὰ μεταβληθῇ διὰ μιᾶς τῶν κύβων στροφῆς! Ὑπερασπίσθητι σεαυτήν, ὦ Κίαρα!

Καὶ σύρων ἐκ τῆς χειρός του τὸν σμαράγδινον δακτύλιον, ἔθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης· εἶτα ἐρειδόμενος διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἔκυψε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῶν κύβων καὶ ὡ; πνιγόμενος ἐπανέλαβε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο. . . .

Ὑπὸ τὸ μορφάζον προσωπεῖον διεφαίνοντο τὰ ὄμματά του ὡ; αἱματώδεις ὀπαί. Οἱ κύβοι συστρ φοντα, ἀναπηδῶσι, κυλίονται ἐπὶ τῆς τραπέζης, σταματῶσι. Οὐδεὶς κινεῖται· οὐδεὶς προφέρει λέξιν. Κατέσγον ἅπαντες καὶ τὴν πνοὴν των ἔτι.....

Μόνος ὁ Σίμας ἐξέπεμψεν ὑπόκωφον μυκηθμόν· ἡ κεφαλή του ὡ; νεκρωθεῖσα ἔγυρεν ἐπὶ τοῦ σηριοῦ περιωμίου του, οἱ δὲ ὄνυχές του ὑπὸ τὸ δόμινον ἐγάρασσον αἱματηρὰς αὔλακας ἐπὶ τοῦ στήθους του...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλοι οἱ ἀναρίθμητοι κώδωνες τῆς Ἐνετίας ἀντήχησαν, ἀνασειόμενοι χαρμοσύνως ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Αἱ ἠχοῖ τῶν δονήσεων τοῦ ὀρειχάλκου μεταδιδόμενοι διέτρεχον τὴν ἀτμοσφαίραν, τὸ δὲ ὕδωρ τῶν διωρύγων, ἔρρισσεν ὑπὸ τὴν ἠχώδη σῦραν.

Ἦτο τὸ μεσονύκτιον τῶν Χριστουγέννων.

Ὁ προσωπιδοφόρος πατρίκιος θεὶς ἐπὶ τοῦ δακτύλου του τὸν δακτύλιον τοῦ Σίμα Κοράλλη. ἠγέρθη μετὰ μεγαλοπρεποῦς νωχελείας.

— Ὁ Πύργος τοῦ ὡρολογίου, εἶπεν, ἐκωδώνισε τὴν εἰκοστὴν τετάρτην ὥραν. Ἀκοῦσι τὰ γήϊνα σήμερον. Ἤδη ἀ; στρέψωμεν τὸν νοῦν μα; πρὸ; τὰ οὐράνια!

***

Τὰ πλήθη κατέλιπον τὴν Λέσχην· αἱ γόνδολαι ἐλύοντο καὶ ἀπεσπῶντο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἐκ τῆς ἀποβάθρας, ὡ; μελαναὶ πυγολαμπίδες, φέρουσαι ἐπὶ τοῦ μετώπου των τοὺς φανούς. Ὁ πατρίκιος ἀνέμενεν ἐπὶ τῆς ἐσχάτης βαθμίδος ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο σωματοφυλάκων ὁπλισμένων μέχρι ὀδόντων· εἶτα ἐπεβήσθη εἰς τὴν γόνδολάν του.

Ὁ δὲ Σμα; οὗτος περιεπλανᾶτο μονήρης· οἱ φίλοι του τὸν ἐγκατέλιπον, τὸν ἀπέφευγον...

— Μεσονύκτιον! ἐσκέπτετο· ἐκείνη μὲ ἀναμένει καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω οὐδὲ ἓν μάρκον ἵνα πληρώσω τὰ πορθμεῖα. Τὴν ψυχήν μου δι' ἓν μάρκον!

Ὁ πατρίκιος πάλιν εἶχε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἕνα μόνον γονδολιέρον.

— Δὲν εὑρίσκεται ἐδῶ κανεὶς κωπηλάτης; ἀνέκραξε. Τὸν θέλω ἀπὸ τὴν γέφυραν τοῦ Ῥιάλτου μέχρι τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Ἓν τῷ ἅμα, ἀνὴρ προσωπιδοφόρος ἐπήδησεν ἐντὸς καὶ ἥρπασε τὴν ἑτέραν τῶν κωπῶν. Ἡ γόνδολα ἀπεμακρύνθη τόσο διασχίζουσα ταχέως τὰ ζοφώδη ὕδατα...

Μετ' ὀλίγον ὁ σίδηρος τῆς πρῴρας προσέκοψεν ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς Πιατζέτας.

Ὁ πατρίκιος ἔρριψε βαλάντιον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ προσωπιδοφόρου· οὗτος δὲ μόλις τὸ ἥρπασεν, ἔρριψεν αὐτὸ περιφρονητικῶς ἐντὸς τῆς μεγάλης διώρυγος, εἶτα, ἀναρριχηθεὶς ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῷ σκότει.

— Ὁ Σίμας!... ἐψιθύρισεν ὁ πατρίκιος, γελῶν σατανικῶς; ὑπὸ τὴν γενειάδα τῆς λυκοπροσωπίδός του.

Καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο του φυλάκων, ἔσπευσε πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ὅστις ἀπήστραπτεν ἐκ τῆς φωταψίας τὴν νύκτα ἐκείνην. Οἱ περὶ τὰς κεφαλὰς τῶν βυζαντίνων ἁγίων φωτεινοὶ κύκλοι, οἱ ἐκ πολυτίμων συνιστάμενοι λίθων, ἀπηύγαζον ἀκτίνας μαγικάς. Αἱ μεγάλαι χρυσαῖ λυγνίαι ἀντηνάκλων ποικίλας λαμπηδόνας ἐπὶ τοῦ ὀρειχάλκου καὶ τῶν στιλπνῶν μαρμάρων. Ταῦτα δὲ ἀπήστραπτον ὑπὸ τὰς κρυσταλλίνας στεφάνας καὶ τοὺς μεταλλίνους πολυφώτους λυγνούχους.

Στίλβη πανταχοῦ μαγευτικὴ καὶ μαρμαρυγὴ θαυμασία, χρυσοῦ, λίθων κόσμων καὶ φλογῶν. Ἐν μέσῳ ἡ φάτνη τοῦ βρέφους Ἰησοῦ, κυκλουμένη ὑπὸ λαμπάδων καὶ διακόσμητος ἐκ θυσσάνων, τριγάπτων καὶ ἀργύρων καρδιῶν. Καὶ σὺν τῇ εὐφροσύνῃ τῆς ὁράσεως, κατεκήλουν τὴν ἀκοὴν μελῳδικὰ τροπάρια ἐν τῇ ἠδείᾳ Ἐνετικῇ διαλέκτῳ, ψαλλόμενα ἐξ ὑπαμοιβῆς, μετὰ τὰς τραχείας στροφὰς τῶν λατινικῶν ὕμνων.

Μόνον τὸ παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας τοῦ Μασκόλλι, ἔμενε τεθαμμένον ἐν τῷ σκότει. Πρὸς αὐτὸ διηυθύνθη ὁ πατρίκιος.

Νέα γυνὴ ἦτο ἐκεῖ γονυπετής, περιτετυλιγμένη ἐντὸς πέπλου μελανοῦ· ὑπὸ τὴν καλύπτραν της, ὡχρὰ κεφαλή, ξανθὴ ὡ; ἀκτὶς σελήνης, ἔκλινεν ἐπὶ δύο λευκῶν χειρῶν ἡνωμένων πρὸς δέησιν. Εἰς τὸν ἐπάγιστον περὶ αὐτὴν θόρυβον, ἡ γυνὴ αὕτη ἐφρικία. Ὁ πατρίκιος ἔκυψε πρὸς τὸ οὖς της.

— Κόμησα Κιάρα Τεστουλία! ἐψιθύρισε.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνήγειρε βιαίως τὴν κεφαλήν.

— Ὁ Σίμας Κοράλλης ὁ μνηστήρ σας, σᾶς ἔπαιξε τὴν νύκτα ταύτην εἰς τοὺς κύβους· καὶ σᾶς ἀπώλεσε. Πρὸς ἀπόδειξιν. τῶν λεγομένων μου ἰδοὺ ὁ ἀρραβών σας.

Ἡ κόμησα ὠχρίασε καὶ ἐστέναξε ἀλγεινῶς.

— Δὲν ἀφῆκα νὰ σᾶς κερδήσῃ ὁ πρῶτος τυχών. Εἶμαι ὁ σύμβουλος τοῦ Δόγου Γερβάσιος Πεζάρης. Τὸ ὄνομα, ἡ καρδία καὶ τὰ πλούτη μου σᾶς ἀνήκουσιν. Ἐμέλλετε νὰ μνηστευθῆτε ἐπισήμως τὴν ὥραν ταύτην πρὸ τῆς Παναγίας. Πρὸ τῆς Παναγίας ἐξαιτοῦμαι τὴν εὐτυχίαν ταύτην διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἴσως δὲ καὶ δι' ὑμᾶς.

Ἡ κόμησα Κιάρα ἠγέρθη ἔξαλλος καὶ τὰ γείλη της ἔτρεμον ἐκ τῆς ὀργῆς, Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ Σίμας κατέφθασε μεταξὺ τῶν δύο καὶ σφίγγων ἀγρίως τὴν χεῖρα τοῦ προσωπιδοφόρου πατρικίου, τῷ εἶπε:

— Ὅστις καὶ ἂν εἶσαι, ἔλεος!

— Ἔπαιξες; ἔχασες;

— Ναί· ἀλλ' ἀπόδο; μοι τὸν δακτύλιον τοῦτον.

— Καὶ ἀπὸ πότε οἱ Κοράλλαι ἐπαιτοῦσι τὰ ἐκ τοῦ παιγνιδίου χρέη των;

— Μὰ τὴν κόλασιν! Ὀὰ τὸν ἀνακτήσω· ἔστω καί...

— Καὶ ἀπὸ πότε οἱ Κοράλλαι ἐνεδρεύουσιν, ἵνα κλέψωσι τὰ χρέη τῆς τιμῆς των;

Ὁ Σίμας ἐξηκόντισε φοβερὰν βλασφημίαν· ὁ πατρίκιος ἔνευσεν εἰς τοὺς σωματοφύλακάς του.

— Διὰ τῆς μυστικῆς θύρας τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Εἰς τὰ φρέατα!

Οὗτοι συλλαβόντες τὸν Σίμαν ἔθηκαν φίμωτρον ἐν τῷ στόματί του, καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν λιπόθυμον.

Τὰ προσευχόμενα πλήθη, οὐδὲν ἐννοήσαντα, ἐξηκολούθουν τὰ; δεήσεις καὶ τοὺς ψαλμούς των.

— Κιάρα Τερτουλία! διεκυβεύθης ἐν τῇ Λέσχῃ ἀντὶ ἑνὸς βαλαντίου χυδαίων δουκάτων. Κόμησα Κιάρα, ἐκδικήθητι!

Ἡ Ἐνετὶς ἀλλόφρων...τῷ ἀφῆκεν ἀσυνειδήτως τὴν τρέμουσαν χεῖρά της.... καὶ κατέπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ εὐκτηρίου της...

— Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ! ἔψαλλον ἐν τῷ ναῷ. Οἱ κίονες τοῦ Ἁγίου Μάρκου ὡ; ὑπερμεγέθεις σάλπιγκες ἀντελάλουν τοὺς ὕμνους καὶ ἀντήχουν οἱ θόλοι ὡ; γιγαντιαῖα ὀρειχάλκινα τύμπανα. — Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία! ἀπήντων αἱ μοναχαὶ ἱστάμεναι κατὰ γραμμὴν ὄπισθεν τῆς χρυσῆς φάτνης, ἤτις ἠκτινοβόλει διὰ τῆς μετάξης καὶ τοῦ ἀργύρου καὶ τῶν σμαραγδοκολήτων κόσμων της.

***

Ἡ ἐπαύριον τῶν Χριστουγέννων, εἶνε ἡ πρώτη τῆς Ἀπόκρεω ἐν Ἐνετίᾳ. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Δόγης ἑστιᾷ τοὺς μεγιστάνας.

Ὁ Δόγης Παῦλος Ῥενιέρης προήδρευε φέρων τὴν πορφυρᾶν καὶ διάχρυσον στολήν του, τὴν δουκικὴν λιθοκόλητον τιάραν καὶ τὸν ἐπίσημον μανδύαν του. Περὶ αὐτὸν παρεκάθηντο οἱ Ἓξ ἰδιαίτεροι σύμβουλοι, οἱ τρεῖς ἀρχηγοὶ τῶν Τεσσαράκοντα, τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα, οἱ Ἀντιπρόσωποι καὶ οἱ Γερουσιασταί. Παρ' αὐτοὺς δὲ ὁ Ἱπποκόμο; τοῦ Δόγου, ὁ Τελετάρχης καὶ ὄπισθεν, ὄρθιοι, οἱ πεντήκοντα ῥαβδοῦχοι, οἱ ἐκτελεσταὶ τῶν ὑψηλῶν διαταγῶν, φέροντες τὰ σήματα, τὴν ἀργυρᾶν σάλπιγγα τὴν ἄσβεστον λαμπάδα, τὸν χρυσοπάρυφον θρόνον, τοὺς χρυσοῦς πτεριστῆρας, τὰ προσκεφάλαια καὶ τὸ ἀλεξίδροχον.

Τὸ γεῦμα ἤρχισε. Τὰ πλήθη τῶν προσωπιδοφόρων παρετήρουν, ἐψιθύριζον, πεσιεφέροντο. Μεταξὺ τούτων, ἦτο καὶ ὁ Σίμα; Κοράλλης, διαφυγὼν τοὺς; δύο σωματοφύλακα;, οὓς; εἶχε πνίξει ἀποσδοκήτως; ἓν τινι διαδρόμῳ, ὅτε κατεβιβάζετο εἰς τὰ; φυλακὰ; τῶν φρεάτων. Διὰ τῶν βλεμμάτων του ἐξήταζεν ἕνα πρὸ; ἕνα τοὺς περὶ τὴν τράπεζαν καθημένους; μεγιστάνα;.

— Ὀὰ τὸν ἀναγνωρίσω, ἐκ τοῦ δακτυλίου μου! ὠρύετο.

Τέλο; ὁ Σίμα; ἐκάρφωσε τὰ καίοντα ὄμματα ἐπὶ σημείου τινο; τῆς τραπέζης, καὶ ἐχύθη παρευθὺς ἐντὸ; τοῦ πλήθου;, ὅπερ συναναμιγνύμενον ἔφθανε μέχρι τῶν ἐδρῶν τῶν συνδαιτημόνων.

Ὁ πατρίκιο; Γερβάσιο; Πεζάρης, εἶχε ὀλιβερόν τι προαίσθημα. Καμμύων τὰ βλέφαρα ἐβυθίζετο εἰς διαλογισμούς. Ἡ λευκὴ καὶ ὡρία χεὶρ του, κοσμουμένη διὰ θαυμασίου δακτυλίου, ἐξετείνετο ἡσύχω; ἵνα λάβῃ τὸ πλῆρε; οἴνου ποτήριόν του... Ἀλλ' ἐξαίφνης ἠκούσθη καὶ ἀντήχησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ κρότο; παρόμοιο; πρὸ; τὸν τοῦ πελέκεως τοῦ κρεωπώλου, κατενεγκομένου ἐπὶ σαρκό;! Φρικώδη; μυκηθμὸ; ὑπερέσχεν ὅλου τοῦ θορύβου τῶν φωνῶν. Προσωπιδοφόρο; δέ τι;, ὡ; ἡ ἀστραπὴ ταχύ; ἥρπασε ἐκ τῆς τραπέζης χεῖρα ἀποκοπεῖσαν... ἐνῷ τὰ ἐκφοβισθέντα πλήθη, συνεκρούοντο ὡ; ἄγρια κύματα πρὸ τῆς τραπέζης τοῦ συμποσίου.

Ὁ δὲ Σίμα;, ἐγένετο ἄφαντο;, ἐν τῇ συγχύσει ἐκείνη τῶν ὁμοιομόρφων δομίνων.

***

Μίαν ὥραν ἀκριβῶς; μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην, γόνδολα βραδέως; πλέουσα διὰ τῶν στενῶν, ἔστη πρὸ τῆς κλίμακο; κομψοῦ ἀλλὰ κατακλείστου μεγάρου. Προσωπιδοφόρο; τι;, ἀνῆλθε ταχέω; τὰ; τρεῖ; βαθμίδα; τῆς μεγάλης πύλης καὶ ἔκρουσε μετὰ βίας διὰ τοῦ βαρέως ῥόπτρου, ἐφ' οὗ ἦτο ἐγγεγλυμμένη κεφαλὴ λέοντος.

Ὁ θυρωρὸ; ἤνοιξε.

— Διὰ τὴν κόμησαν Κιάραν Τερτουλίαν! εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

Καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν θεράποντα, μικρὸν κιβώτιον ἐκ σιδήρου σφυρηλάτου. Παρευθὺς ἡ γόνδολα διέσχισε τὰ ὕδατα, ἀπεμακρύνθη καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ κόμησα Κιάρα εὑρίσκετο μόνη ἐν τῷ κοιτῶνί της. Ὠχρὰ καὶ πενθηφοροῦσα, εἶχε διέλθει τὴν νύκτα ἐν λυγμοῖ; καὶ δακρύοις Τὰ ἄκρα τῶν χειλέων της διετήρουν σπασμῶδη τρόμον ὀργῆς ὑπερτάτης, καὶ οἱ διεσταλμένοι της ῥώθωνες, ἐνέφαινον ἔτι τὴν ἔξαψιν τῆς προσβληθείσης ὑπερηφανείας της.

— Δι' ἐμέ; ἠρώτησε μετ' ἐκπλήξεως, εἰς τὴν θέαν τοῦ μυστηριώδου; κιβωτίου. Ἡ κλεὶς ἦτο παρ' αὐτὸ ἀνηρτημένη. Ἔστρεψεν αὐτὴν μηχανικῶς, ἤνοιξε . . . καὶ τὸ κιβώτιον ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἐν αὐτῷ, ἔσπαιρεν ἔτι, θερμή, αἱματόφυρτος, φρικώδης, χεὶρ ἄρτι ἀποκοπεῖσα καὶ φέρουσα ἐπὶ τοῦ δακτυλιώτου σμάραγδον, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγλυμμένοι δύο κρῖκοι συνεχόμενοι διὰ βέλους, — ἡ χεὶρ τοῦ πατρικίου Γερβασίου Πεζάρη.

Ἡ κόμησα κατέπεσε βαρέως; ἐπὶ τοῦ ἐδάφους; χωρὶς ν' ἀνακράξῃ, χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ χωρὶς νὰ κλαύσῃ . . . .

***

Οὐδεὶς ἐπανεῖδεν ἔκτοτε τὸν ἀπαίσιον κυβευτήν.

Μόνον, καθ' ἑκάστην νύκτα τῶν Χριστουγέννων ἀπεστέλλετο μυστηριωδῶς; εἰς τὸ μέγαρον τῆς δυσμοίρου παράφρονος, μικρὸν σφυρήλατον κιβώτιον.

Ἐν αὐτῷ περιείχετο κηρίνη χεὶρ ἐστιγμένη δι' αἵματος καὶ φέρουσα πάντοτε τὸν αὐτὸν δακτύλιον γεγλυμμένον ὑπὸ τοῦ Ἀριτσίνη—τὸν δακτύλιον τῶν ἀραβώνων τῆς ὡρ.ίας κομήσης Κιάρας Τερτουλίας καὶ τοῦ νέου εὐπατρίδου Σίμα Κοράλλη.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Κορίννης», Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ 3.